

Jaargang 44 // #607 / 13 MEI 2019 // tweeweekelijks tijdens het academiejahr

Hét onafhankelijke studentenblad van de Universiteit Gent

COLOFON

Oplage

4000 exemplaren op papier,
gratis verspreid in alle faculteiten, resto's en homes
van de UGent. Verschijnt tweewekelijks tijdens het
academiejaar.

Verantwoordelijke uitgever

Pieterjan Schepens
Hoveniersberg 24, 9000 Gent

Druk

Cartim
Jan Samijnstraat 11, 9050 Gent

Hoofredacteur

Pieterjan Schepens

Chef Eindredactie

Luna Nys

Coördinator

Elena De Bacquer

Chef Cultuur

Nicky Vandeghinste

Chef Reclame & PR

Timme Craeye

Chef Wetenschap

Daan Van Cauwenberge

Chef Lay-out

Arthur Jacobs

Chef IT

Wout Vierbergen

Redacteuren

Antoon "Ron Weasley" Van Ryckeghem, Daan "Remus Lupin" Van Cauwenberge, Daphne "Rowena Ravenclaw" Lox, Dries "Nearly Headless Nick" Blontrock, Elise "Nymphadora Tonks" Maes, Ella "Bellatrix Lastrange" Roose, Emilie "Dolores Umbridge" Devreese, Hanne "Hermione Granger" Thiessen, Jan Emiel "Rubeus Hagrid" Cordeels, Keanu "Newt Scamander" Colpaert, Maja "Moaning Myrtle" Minnaert, Mingtje "Cho Chang" Wang, Nathan "Lucius Malfoy" Laroy, Pieterjan "Salazar Slytherin" Schepens, Pieter-Jan "Draco Malfoy" Fees, Selin "Minerva McGonagall" Bakistanli, Sixtine "Narcissa Malfoy" Bérard, Timme "Voldemort" Craeye, Vincence "Ginny Weasley" De Gols

Medewerkers

Jeffrey "Gilderoy Lockhart" Franssens

Illustraties

Daan Van Cauwenbergh, Daphne Lox, Thomas "Harry Potter" De Paepe, Vincence De Gols

Foto's

Nicky "Albus Dumbledore" Vandeghinste, Thomas De Paepe, Wout "Dobby" Vierbergen, Hanne Thiessen, Nathan "Sirius Black" Pelgrims

Eindredactie

Antoon Van Ryckeghem, Arthur "Fred and George Weasley" Jacobs, Daan Van Cauwenberge, Dries Blontrock, Elena "Molly Weasley" De Bacquer, Ella Roose, Emilie Devreese, Hanne Thiessen, Jan Emiel Cordeels, Katrien "Fleur Delacour" Vandenbroeck, Keanu Colpaert, Luna "Luna Lovegood" Nys, Maja Minnaert, Nathan Laroy, Nathan Pelgrims, Pieter-Jan Fees, Pieterjan Schepens, Selin Bakistanli, Thomas De Paepe, Timme Craeye, Wout Vierbergen, Vital "Severus Snape" Van Achte, Nicky Vandeghinste

Cover

Thomas De Paepe

Radicalisering

door Pieterjan Schepens

Binnenkort word ik vatbaar voor extremistische ideologieën. Ik word nationalist misschien, of communist. De sociologie waarschuwt ervoor: verlaat de mens zijn vertrouwde gemeenschap, dan zoekt hij er vervanging voor. Nationalisme. Communisme. Socialisme. Fascisme. Bridgeclubs. Een vrijstaand huis met een carport en twee kinderen.

Mijn afstuderen en afzwaaien bij *Schamper* vormen een maatschappelijke risicofactor van formaat. De universiteit was verondersteld mij voor te bereiden op de 'echte wereld', en vanuit de veronderstelling dat ik sociaal en menslievend

moest worden, ging ik dan maar bij een studentenbladproducerende vereniging, vertoonde *buzzword*-gewijs engagement en werd hoofdredacteur. *Skills* die ik heb opgedaan: *teamwork*, *people management*, *people skills*, *creative thinking*, *conflict management*.

Eens ik met bovenstaand cv mijn droomjob te pakken heb, bespeur ik evenwel nog maar weinig vereniging in de 'echte wereld'. De zo menselijke

drang om zich te groeperen, ziet zich gereduceerd tot sportclubs, kooklessen, serviceclubs en de ouderraad van de lagere school van de kleine spruit. Op de vrijmetselarij na kan ik eigenlijk geen groep mensen bedenken die op regelmatige wijze samenkomt in een vereniging om de hoofdzakelijke reden

dat die betekenis geeft aan hun leven. Misschien zijn er in kleine, verstopte dorpjes ook nog een paar in de kerkraad te vinden.

Deze nood tot betekenis door vereniging is er nochtans. Het engagement dat gevraagd wordt bij het opnemen van een functie in een studentenvereniging, kan onmogelijk

worden opgebracht als men slechts eigen gewin voor ogen heeft. Toch schijnt de Vlaamse maatschappij anno 2019 te geloven dat de student na zijn afstuderen wel genoeg zal nemen met de job en wat flauwe afkooksels van het verenigingsleven dat hij gekend heeft in zijn studententijd.

Wisten jullie trouwens dat het maar eens gedaan moest zijn met al die migranten?

“
Mijn afstuderen
vormt een
maatschappelijke
risicofactor
van formaat

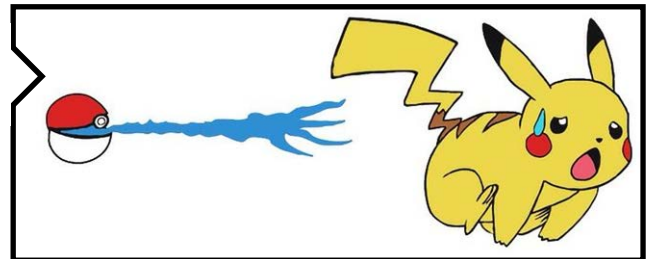
Onderwijs

- 4 Kort & Just UGent Things
- 5 Verenigingenvetes: Schamper vs. Veto
- 6 Rik Van de Walle over duurzaamheid
- 10 Kortverhaal
- 13 The Schamper Times
- 14 Spellekes
- 17 Column
- 18 Internationaal: Europese verkiezingen
- 20 Schamperedactie 2018-2019

Wetenschap

- Wetenschapskort 22
- Dr. Schamperstein: pokébal 23
- Test de stemtest 24
- Prone to clone 25
- Schamperlab: arrogantie of hersenfalen 28

Cultuur

- 30 Cultuuragenda
- 31 Poëzie
- 33 Interview met Chokri Ben Chikha
- 36 Recensies

Satire

- De Liegende Reporter 38
- Strip & Liegende Stagiair 39

Lieve ouders

door Daphne Lox

Het tweede semester komt ten einde en zo ook mijn brave imago. Ik ben altijd een voorbeeldige dochter geweest, maar dat is aan het veranderen. Ik geef geen fuck meer om studeren. Zo heb ik een nieuwe hobby, je kan het zien als een sport: pintelieren! Het liefst ga ik naar een **baravond (Home Astrid, 13/5)**, of beter nog, een cocktailavond (**Veto Gent, 14/5**) om me helemaal lam te zuipen. Sporten doe ik niet meer, behalve als **VLK rondjes loopt rond de watersportbaan (13/5)**. Dan doe ik aan kijksport. Een wijze man zei ooit: "Je hebt kijken en je hebt kijken kijken" en dat tweede doe ik vooral tijdens de **volleybal-training van VDK (15/5)**. Ook de lessen zijn niet meer interessant, tenzij het **paardrijlessen** zijn (**VDK, 16/5**). De examens komen eraan, dat weet ik ook wel. Jullie denken waarschijnlijk dat ik in de Krook aan het herhalen ben, terwijl ik eigenlijk ijsjes aan het eten ben op de **Ice cream day (maCht, 13/5)**. En wanneer jullie denken dat ik mooi op tijd in bed lig, oefen ik alvast voor deze zomer en leer ik **cocktails shaken (Verkeerd geparkeerd, 20/5)**. Daarna toon ik mijn andere shakekunsten op de **clubavond van WiNa (21/5)**. Ik ben niet meer dat brave

meisje, ik geniet van het studentenleven. Ik ontsnap aan verplichtingen, net zoals ik ontsnap uit de **escaperoom (ESN, 15/05)**. Zelf koken? Neen, ik ga liever naar de **tapasavond van VPPK (14/5)** of de **International foods & drinks night (14/5)**. Als ik dan nog honger heb, de kans is groot, dan ga ik langs bij het **bickystandje (Hermes, 15/5)** of crash ik op de **BBQ van CenEKa (16/05)**. En als ik dan toch iets intellectueel moet doen, dan ga ik naar een **filmavond (Antwerpen Boven, 15/5)**, maar iets als een lezing bijwonen van **professor Evrard (13/5)** gaat me net iets te ver. En je moet niet verwachten dat ik jullie nog schrijf, de enige keer dat ik zoiets doe is op de **Write on white party (ESN, 17/5)**. Mijn jaar in stijl afsluiten doe ik op de **Fakbar van VLK**, waar ik geniet van een laatste vat (13/5). En als jullie nu zo jaloers zijn op mijn geweldige en zorgeloze leventje kunnen jullie altijd nog afzakken naar de **oudezakkencantus van Veto Gent (28/6)**!

Mic drop, peace out

Uw dochter

JUST UGENT THINGS

Just UGent Things

De naam van deze rubriek spreekt voor zich: bepaalde zaken zijn zo *hors catégorie* dat ze *just UGent things* zijn. De klokken in auditorium E, examenroosters die extreem lang op zich laten wachten, administratieve/bureaucratische (schrapp wat niet past) futiliteiten ... Met het afscheid van de bedenker van de rubriek, volgt dan ook de onthulling van de concrete aanleiding tot het invoeren van de rubriek: het herexamen Arbeidsrecht in 2017, ofte F.C. De Kampioenen *UGent edition*. Op Centauro stond 14u als aanvangsuur, de dag voor het examen kregen de studenten echter een e-mail waarin stond dat dit niet 14u, maar 13u zou zijn. Het spreekt voor zich dat een hele groep studenten die mail niet meer hebben gezien. Oplossing van de assistenten? Bij iedereen die om 13u aanwezig was een fluo bol op hun kopij zetten om zo het onderscheid te kunnen maken tussen de twee groepen en te weten wie wanneer moest indienen. Oh UGent, ik zal je missen.

door Selin Bakistanli

VERENIGINGEN VETES

Veto

Schamper

SHIT'S GOING DOWN FOR REAL

door Daan Van Cauwenberge

We proberen allemaal in vredesamen te leven, maar conflicten zijn onvermijdelijk. Die conflicten stapelen zich soms op tot echte vetes. En geen enkele vete is zo sappig als die tussen twee studentenverenigingen.

Mea culpa, mea culpa, mea optima culpa! Beste lezers, edities lang hebben we jullie getrakteerd op epische vetes en sappige roddels, maar pas in de laatste editie bekent *Schamper* schuld. Ook wij, onschuldige en neutrale bewakers van het nieuws, koesteren soms wrok jegens onze medemens. Al sinds jaar en dag hebben wij boel met onze conculega's uit Leuven: het studentenmagazine *Veto*. Om licht te schijnen op dit zware conflict sprak ik met **Pieterjan Schepens**, hoofdredacteur van uw favoriete studentenblad, en iemand bij *Veto* wiens naam ik ben vergeten.

RUDOLF EN ADOLF

Nu vraagt u zich waarschijnlijk af, liefste lezer, hoe het mogelijk is dat iemand wrok kan koesteren jegens een mooi studentenblad als het onze. De redacteurs bij *Veto* geven de volgende verklaring: "In de jaren 74 waren er twee broers, **Rudolf** en **Adolf Veto**, die om een heleboel nobele redenen besloten een studentenblad op te richten: *Veto*." De redacteurs van *Schamper* willen even opmerken dat het zeer narcistisch is een magazine naar jezelf te vernoemen. "Rudolf had echter een geheime relatie met een studente uit Gent," vervolgen de Leuvense redacteurs," genaamd **Maria**

Schamper. Er ontstond een grote ruzie tussen de twee broers, die ertoe heeft geleid dat Rudolf en Maria zijn weggevlucht naar Gent, waar ze een nieuw magazine begonnen. Deze keer vernoemd naar zijn geliefde."

"Allereerst is dit uiteraard complete onzin," begint hoofdredacteur Schepens, "maar ik had niet anders kunnen verwachten van een blad wiens definitie van satire het is om **Rik Torfs** een zonnebril op te zetten." Wat is dan wel de reden dat de twee bladen met elkaar overhoop liggen? "Is dat een serieuze vraag? Het is *Veto*. Is er meer uitleg nodig? Wij maken nieuws, zij hebben een hobbykrantje," wordt aangevuld door heer Schepens.

Zowel de heer Schepens als die van bij *Veto* zijn het er echter over eens dat de vete niet meer zo leeft als vroeger. "De nieuwe generatie is te naïef," aldus Schepens. "Ze geloven dat we gewoon vredig naast elkaar kunnen bestaan. Een goede *Veto* is een verbrande *Veto*. Daarom dat wij een verbrand exemplaar hebben opgehangen in onze 'vriend-jeshoek' op onze redactie." Het schorriemorrie bij *Veto* heeft ons enkel een *Game of Thrones* GIF doorgestuurd met het onderschrift: "*Lions don't care about the opinions of sheep.*"

STIJLDIEVEN

Een vete is natuurlijk maar zo goed als de pesterijen waaruit hij bestaat. En aan conflict geen gebrek in deze vete. "*Veto* heeft de gewoonte om in onze vijver te komen vissen," aldus Zijne Majesteit Schepens. "Onze rector, knokpartijen in de Overpoort ... Zelfs **Dries Van Langenhove** is niet meer veilig! Tot dergelijke perfide praktijken hebben wij ons nooit verlaagd, ook al omdat we weten dat er nooit iets interessants uit Leuven is gekomen. Overigens was *Veto* vroeger een blad in krantvorm, maar zijn zij tegenwoordig een tweewekelijks blad. Ze hebben dus in feite toegegeven dat wij al die tijd al gelijk hadden en hebben onze stijl gestolen."

"Enkele jaren geleden vroegen wij ons bij *Veto* af hoe lang het zou duren om *Schamper* te verslaan op hun eigen terrein," aldus de Leuvense rioolapen. "Bleek dat we er na één jaar al met kop en schouders bovenuitstaken. De reden dat *Veto* het succesvolste studentenmagazine is, komt dus deels door *Schamper*. Waarvoor dank, xoxo."

Verder doen beide studentenmagazines een oproep aan *dwars*, onze Antwerpse collega's, en *de Moeial*, onze Brusselse vrienden, om eindelijk kant te kiezen in deze oorlog.

“WAT STUDENTEN NU ORGANISEREN, HAD

foto's door Nathan Pelgrims

ONZE RIKTOR OVER GROENE KWESTIES

tekst door Antoon Van Ryckeghem en Pieterjan Schepens

Als belangrijke universiteit staat de Universiteit Gent voor grote duurzaamheidsuitdagingen. Hoe ziet rector Rik Van de Walle impopulaire hervormingen, protesterende studenten, en de rol van de UGent tegenover de samenleving?

In de voorbije *Schampers* kwam de UGent naar voor als een instelling die duurzaamheid steeds hoger in het vaandel draagt, maar evenzeer verre van perfect is in de voortrekkersrol die ze zichzelf graag aanmeet. Helemaal aan de top zit een man die deelnam aan de klimaatmarsen, in de media liet verstaan dat kernenergie niet volledig afgeschreven mag worden, en de niet-invoering van een kilometerheffing betreurt.

U was aanwezig op de klimaatmarsen en spreekt u geregeld uit over duurzaamheidskwesties. Vanwaar die uitgesprokenheid?

“In alles wat ik doe, komen twee personen aan bod. Je hebt de mens Rik, en je hebt de rector Rik. Wanneer ik een stelling inneem in het duurzaamheidsdebat, doe ik dat niet alleen als rector maar ook als mens. Was ik geen rector geweest, dan deed ik het ook. Ik vind anderzijds dat ik sowieso mijn persoonlijk standpunt mag uiten, ook nu ik rector ben.

Eerst Rik als mens. Ik ben natuurkundig ingenieur. Daardoor begrijp ik net voldoende van de klimaatproblematiek om er enerzijds van overtuigd te zijn dat ik er iets van begrijp, en anderzijds dat ik er zeer veel niet van begrijp. Ingenieurs, technologen, klimaatwetenschappers, ethici, sociologen, enz. kunnen het klimaatprobleem niet op hun eentje oplossen; ze zullen het samen moeten doen. Uiteraard is technologie

heel belangrijk, en draagvlak is dat ook. Het frustreert me dat er nog altijd mensen zijn die beweren dat er geen klimaatprobleem is. Daarom heb ik deelgenomen aan de klimaatmars, om aandacht te vragen voor de ernst van het klimaatprobleem.

Ten tweede, Rik als rector. Ik vind dat de stem van wetenschappers gehoord moet worden. Ik zeg bewust: gehoord, niet gehoorzaamd. Het komt politici

“

Ik droom van een perfecte ontsluiting van Zwijnaarde tot Campus Aula

te beslissingen te nemen, maar ze hebben de morele plicht zich maximaal te informeren. Ze moeten beleid voeren op basis van actuele en wetenschappelijk gevalideerde kennis omtrent alle mogelijke aspecten die te maken hebben met de klimaatproblematiek. De plek bij uitstek waar kennis gecreëerd wordt, is de universiteit. Ik ben rector, ik sta aan het hoofd van een grote en belangrijke universiteit. Ik vond dus dat ik, los van mijn persoonlijke overtuiging, als rector aan de klimaatmars moest deelnemen om het belang van wetenschappelijk onderzoek uit te dragen.”

U was wel maar aanwezig vanaf de dertiende klimaatmars.

“Ging ik er vanaf de tweede klimaatmars naar toe, dan waren het niet langer klimaatmarsen van jonge mensen geweest, maar ook van de rector en van de universiteit. Daardoor institutionaliseer je voor een stuk de beweging wat de kracht ervan vermindert. Ik ben dus zeer bewust afwezig gebleven tijdens de eerste klimaatmarsen. Ik heb gewacht tot de vraag om aanwezig te zijn expliciet door de organisatoren zelf werd gesteld, zodat het initiatief bij hen kon blijven. Ik was zeer blij toen de vraag uiteindelijk aan de elf Belgische rectoren werd gesteld om aanwezig te zijn als vertegenwoordigers van het belang van wetenschappelijk onderzoek.”

U neemt als rector en als persoon een duidelijk standpunt in. Hoort u kritieken?

“Ik hoor af en toe kritiek, maar niet zo gek veel. Al denk ik dat er misschien wel iets meer kritiek is dan wat ik als rector te horen krijg. Er is meer schroom om kritiek te hebben op de rector dan op een willekeurige prof, maar ik kan mijn mandaat nu eenmaal niet van me afzetten.

Het is een interessante vraag: kan je als rector een standpunt innemen? Als je dat doet, kan dat zonder alle UGent'ers geraadpleegd te hebben? Wanneer ik een

IK IN MIJN TIJD NOOIT GEDAAN GEKREGEN”

standpunt inneem, gaat dat meestal over aspecten die te maken hebben met het universitaire bedrijf in globo. Ik vind dat het mijn taak is het belang van kenniscreatie – dus van wetenschappelijk onderzoek – en het belang van universitair onderwijs uit te dragen. Misschien is er hier en daar wel iemand die meent dat dit niet mijn taak is, en die zal het dan niet met me eens zijn. *Je m'en fous*. Ik zie de universiteit graag, ik vind de universiteit zeer belangrijk, dus neem ik standpunten in. Maar als ik iets zeg over een specifiek thema zoals het openhouden van kerncentrales of de kilometerheffing, dan is dat niet de mening van de universiteit, maar van de mens Rik Van de Walle die nu eenmaal rector is. Het feit dat ik rector ben, bindt mijn mening niet aan alle UGenters.”

De UGent nam in het verleden vooruitstrevende maatregelen, zoals de inperking van vliegtuigreizen of het betaalbaar maken van plastic bekertjes. Aanvankelijk kwam daar veel kritiek op. Kunnen ook andere klimaatmaatregelen worden doorgedrukt als er binnen de UGent geen meerderheid voor kan gevonden worden?

“De inperking op vliegtuigreizen wilden we absoluut realiseren. We wisten zeer goed dat we daar initieel niet op alle banken applaus mee zouden oogsten en dat er ook kritiek zou zijn. Kijk, als beleidsmaker kan je zeggen: “Ik ben rector, ik ben verkozen door de UGent'ers, ik ben niet verkozen om kritiek te veroorzaken, dus gaan we het niet doen.” Je zal dan geen kritiek oogsten, maar je zal ook niets gedaan hebben. De vicerector en

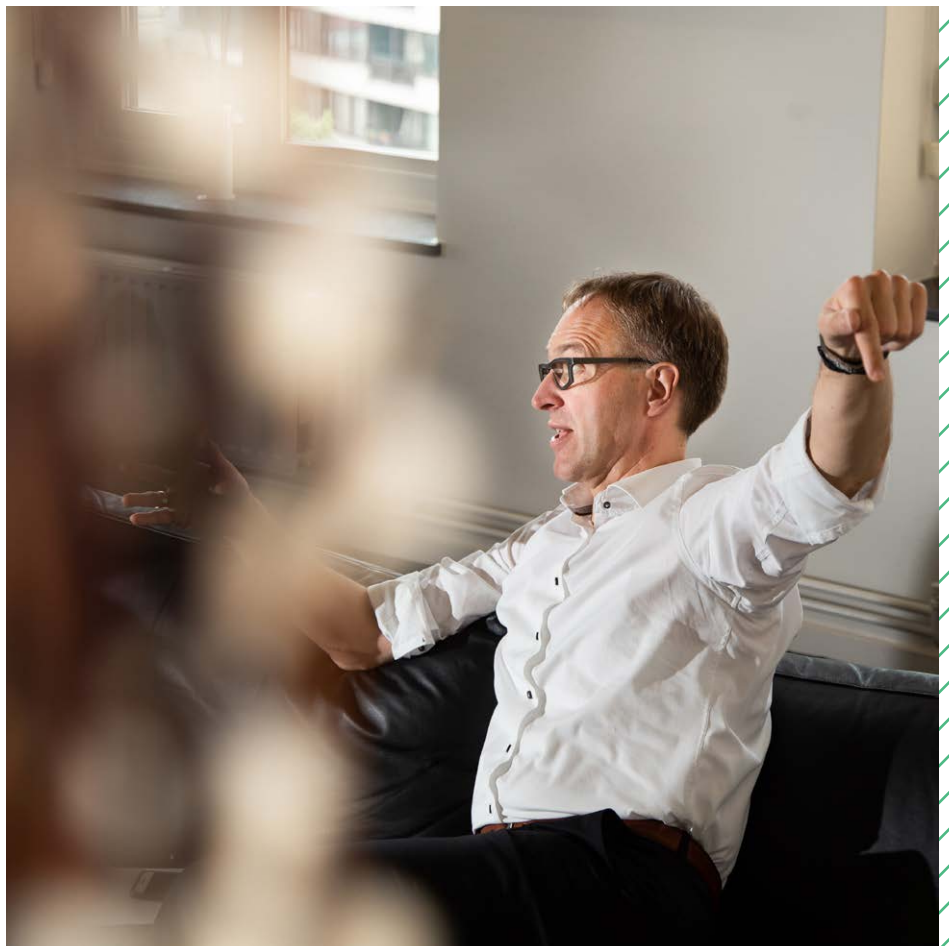
ik willen iets doen. We zijn verkozen vanuit de ambitie en belofte pijnpunten aan de universiteit in kaart te brengen en er uiteindelijk iets over te beslissen. De beperking op de vliegtuigreizen hebben we dus doorgevoerd, en er is wat kritiek geweest. Maar in alle eerlijkheid, die was qua duur en hevigheid beperkter dan wat we gevreesd hadden. Staat iedereen daar nu achter? Neen, maar ik denk dat we wel

“

Universiteiten kunnen veel doen, maar geen geld tevoorschijn toveren

een bijdrage tot een mentaliteitswijziging hebben geleverd. Dat is belangrijk.

De context waarin de universiteit werkt, dwingt ons trouwens om zaken in vraag te stellen. Vanaf 1 januari komt er in Gent een lage-emissiezone. Of we dat nu willen of niet, de parking aan het rectoraat ligt erin. Je kan dan niet zeggen: vanaf nu alle auto's buiten zonder een alternatief aanbieden. Ik denk wel dat we grote stappen vooruit kunnen zetten op het vlak van openbaar vervoer. We hebben 44.000 studenten, 9.000 personeelsleden, en nog eens 6.000 personeelsleden die werken in ons Universitair Ziekenhuis. Dat zijn zeer veel potentiële gebruikers van het openbaar vervoer. Wij

moeten als grootste werkgever van Oost-Vlaanderen al het gewicht dat we hebben in de schaal werpen om de ontsluiting van Gent via openbaar vervoer drastisch te verbeteren. Daar zijn we nu mee bezig. We brengen De Lijn, het Agentschap Wegen en Verkeer, de Vlaamse overheid en stad Gent rond de tafel om tot een beter openbaar vervoer te komen. Het zal er niet meer van komen terwijl ik rector ben, maar ik droom ervan dat we een perfecte ontsluiting realiseren langs een as die loopt van ons Technologiepark in Zwijnaarde tot aan de Campus Aula. We moeten nadenken over gescheiden tracés, zowel voor openbaar vervoer als voor fietsgebruikers. Dat zal geld kosten. Maar als je kijkt naar de voordelen, zowel in termen van lagere uitstoot, veiligheid als mentaliteitswijziging, vind ik dat we daarvoor moeten gaan. De universiteit speelt daar een belangrijke maatschappelijke rol in.”

De UGent heeft een sterk gedecentraliseerd bestuursmodel. Is dat opgewassen tegen de duurzaamheidsvraagstukken, of is meer centralisering nodig?

“Een paar dingen. Ten eerste: als je kijkt naar de vijf Vlaamse universiteiten, is het onomstotelijk zo dat de UGent voorop loopt wat betreft het belang dat gehecht wordt aan duurzaamheid in onze beleidsvoering. Dat zal wat pretentius klinken voor niet-UGent-lezers, maar ik meen het. Het idee om niet meer te beleggen in fossiele brandstoffen, komt uit Gent. Het idee van vliegtuigreisbeperkingen, komt uit Gent. De mate waarin studenten het universiteitsbestuur vooruitdrijven in het nemen van maatregelen ten gunste van duurzaamheid, is het grootst aan de UGent. Sommige andere rectoren

zullen dat niet graag lezen, maar het is gewoon zo.

Moeten we nog meer doen? Absoluut. We moeten nadenken over het compacter maken van de universiteit. We zijn daarmee bezig, maar dat zijn meerjarenplannen. In het delen van faciliteiten kunnen we ook verder gaan, al zijn we ook op dat vlak concrete stappen aan het zetten.

De vijf Vlaamse rectoren hebben onlangs een memorandum opgesteld voor de Vlaamse overheid. Nummer één op onze *wishlist*: geef ons meer middelen voor onze infrastructuur. Niet om meer vierkante meters te kunnen bouwen, maar wel om ons bestaand patrimonium te kunnen aanpassen zodat het duurzamer kan worden dan het nu is. Dit is een gedeelde verantwoordelijkheid. Universiteiten kunnen veel doen, maar we kunnen geen geld tevoorschijn toveren. Wat we wel kunnen, is er bij de overheid op blijven hameren dat duurzame infrastructuur belangrijk is en dat men daar moet in investeren.”

Problematisch is ook dat onderzoekers weinig ruimte werd geboden voor duurzaamheidsonderzoek op eigen initiatief. Heeft u de indruk dat het nieuw ZAP-beleid, dat het loopbaanmodel van professoren hervormt, daar een antwoord op kan bieden?

“Als je onderzoekers de kans wil geven om ook daar *out of the box* te denken, moet je kunnen verdragen dat er onderzoekspaden worden opgestart die niet met zekerheid tot resultaten leiden. Ik vind dat heel belangrijk. Toen ik zelf onderzoeker was, heb ik altijd een maximale vrijheid gehad in het kunnen

kiezen van onderzoeksthema's. Eén van de belangrijkste, zoniet de belangrijkste drijfveer voor mij om rector te worden was de ervaring van de laatste tien jaar. Vrijheden van academici werden ingeperkt, zelfs binnen de universiteiten. Dat vond ik echt niet oké. Als rector kon ik daar misschien iets aan veranderen. Dat lukt, en daar ben ik samen met de vicerector ongelooflijk trots op. Mochten we ook een bijdrage kunnen leveren tot het oplossen van het klimaatprobleem dan zou dat gewoon *de max* zijn.”

“

**Ik geloof niet dat het
allemaal vanzelf opgelost
zal geraken, maar ik ben
wel optimistisch over
de toekomst als ik onze
studenten bezig zie**

De laatste vraag. U heeft het over de druk van de studenten om te verduurzamen, komt die echt hoofdzakelijk uit studenten of ook vanuit het personeel zelf?

“Er is zoiets als de macht van het getal, er zijn 44.000 studenten en je hebt maar 9.000 personeelsleden. Als je naar een draagvlakcreatie wilt gaan, moet je op zoek gaan naar mensen die je boodschap willen uitdragen, ook wanneer ze kritiek krijgen. En dan kan je toch niet anders dan vaststellen dat er een enorme *uptake* geweest is vanuit studentengroepen over alle mogelijke faculteiten heen. Dat zorgt voor een bijzondere dynamiek. Ik

denk ook dat degenen die kritisch staan ten aanzien van duurzaamheidsmaatregelen ten eerste met niet zoveel zijn, en ten tweede dat ook zij beseffen dat onze studenten ons echt wel vooruit stuwten. Ik geloof niet dat het allemaal vanzelf opgelost zal geraken, maar ik ben wel optimistisch over de toekomst als ik onze studenten bezig zie. Al zal het nodig blijven dat studenten voorop blijven lopen.

Als ik de dynamiek rond de Twaalfurenloop zie, van Transitie UGent, van de Groene Ruijter, van een initiatief zoals het Vlaams doopcharter, vind ik niet dat je zoals sommige 'oude' mannen en vrouwen kan zeggen: 'In mijn tijd was het allemaal veel beter en met de jeugd van tegenwoordig valt geen land te bezeilen'. Dat is flauwekul, het is niet wat ik zie. Ik zie studenten die zeer veel engagement opnemen en zaken organiseren die ik in mijn tijd nooit gedaan had gekregen. Deze ochtend heb ik studenten zien spreken voor micro's en camera's van de grote Vlaamse nieuwsstations. Daar waren journalisten, rectoren en zelfs een minister bij aanwezig. Voor een student is het niet zo evident om dat te doen. Ik heb zelden last van plankenkoorts, maar als 19-jarige zou ik dat niet gedaan hebben. Ik zou het wel gewild hebben, maar niet gedurfd.

Mijn rol is niet om te zeggen wat jullie moeten doen. Mijn rol als rector en academicus is een context creëren die jullie in staat stelt jullie rol op te nemen. En die is in essentie: de toekomst maken. Zo voel ik het aan.”

Een kunstbelijdenis

illustratie door Vincence De Gols
tekst door Hanne Thiessen en Keanu Colpaert

Het zijn examens, dus we mogen allemaal wel eens wat ontspannen in plaats van serieuze onderwijsartikels te lezen. Vandaar dit kortverhaal, om toch voor even in een andere wereld te kunnen zijn.

Voor mij zou het altijd om liefde gaan. Niet eens de liefde voor een persoon. Neen, veeleer de liefde voor schoonheid, een soort adoratie die niet met het relationele te vergelijken valt. Een passie voor het esthetische, en dat zelfs in de mens. Voor mij zijn mensen ook kunstwerken. Er wordt zoveel tijd gestoken in het uiterlijk, waarom zou er dan niet naar gekeken mogen worden? Ik geef toe, soms voelt het wat raar om steeds naar mensen te kijken, maar ik kan er niets aan doen. Het gebeurt vanzelf, alsof een hogere macht mij dwingt mijn ogen open te houden voor schoonheid. Een hogere macht die zich ook weer gisteren liet voelen, toen ik op een terrasje genoot van een kop koffie en de zon, kijkend naar de kunstige passanten. Niet altijd even perfect natuurlijk, dat is onmogelijk, maar meestal is er aan iedereen wel iets moois. Een mooie neus, fijne handen, een perfecte baard, een stralende lach ... Als je het allemaal samen zou nemen, krijg je een collectie waarbij het Louvre verbleekt.

Een vredige ochtend in de zon met een koffie en een boek is eigenlijk het ideale begin van mijn dag. Het geeft me het gevoel op vakantie te zijn. Een kort moment van rust voor de *rush* van het alledaagse leven begint. Vaak geraak ik niet erg ver in het boek, een hoofdstuk maximaal. Ik raak gewoon steeds afgeleid. Een zachte stem, een uitmuntende loopbeweging, iemand die zijn lievelingsnummer speelt op de gitaar: ze halen mij stuk voor stuk weer uit mijn concentratie, en ik laat het gebeuren als een gewillig slachtoffer. Zelfs als het mij irriteerde, zou ik er niks aan kunnen veranderen. Geloof mij, ik heb het geprobeerd. Het is meerdere keren gebeurd dat mijn partner mij erover aansprak. Zolang ik bewonderend naar hen keek was er geen probleem, maar zodra die bewondering zich naar andere mensen richtte, ontstond er wrevel. Vandaar misschien de schaamte die ik voel als ik mensen die ik ken bewonder.

Eigenlijk was er maar één persoon waar ik oprecht voor probeerde te veranderen: Amalia. Zoals dat wel vaker gaat, was zij voor mij het begin en het einde. Ze was letterlijk beeldschon. Ze deed me denken aan de Piëta, hoe ze een ongrijpbare droefheid uitstraalde. Voor de eerste keer in mijn leven wou ik meer dan enkel een bewonderaar zijn, ik wou verzamelen. Het was alsof ik in haar een kunstwerk zag dat ik moest bezitten, zodat ik het eeuwig opnieuw kon beleven. Het werd tegen me gebruikt. Ze trok me van de eerste 'hey' tot de laatste 'oké' mee

in een wilde stroom aan belevenissen en emotie waaruit ik niet ontsnappen kon. Met haar zijn was alsof ik van een waterval viel, onzeker of er zelfs iets was om mij op te vangen. Soms huiver ik nog als ik een schoonheid zie die me aan de haren doet denken. Dat haat ik nog het meest, de herinneringen aan haar die me blijven kwellen en de macht die ze daardoor op mij uitoefent. Hoe die herinneringen ervoor zorgen dat mijn gewoontes gecorrumpeerd aanvoelen, een schim van hoe het vroeger was, toen ik me geen zorgen moest maken om wat een andere persoon dacht over mijn liefde voor.

Zie, daar passeert een paar lippen die geschilderd zouden kunnen zijn in de Sixtijnse Kapel. Doet me denken aan hoe haar wondermooie lippen trilden van woede als ik haar regels niet volgde. Hoe ze naar me schreeuwde als ze weer het gevoel had dat ik naar andere mensen keek. Hoe ze me kuste met de woorden: "Ik word alleen zo boos omdat ik echt van je hou." Nee, ik wil hier niet aan herinnerd worden.

Ik breng de koffiekop naar mijn mond. De heerlijke geur vult mijn hoofd met fijnere herinneringen, naar luie zondagen in charmante Italiaanse koffiebars met dampende mokken zwart goud. Naar dagen voor haar. Herinneringen om de dagen met haar weg te spoelen.

Daar passeert een prachtig slanke nek, zoals die nek waar ik mijn gezicht in verstopte nadat ze me weer eens aan het huilen had gebracht. Die nek die ik zo vaak gekust heb, waarvan ik de zachtheid nog steeds op mijn lippen proef. Ik voel haast haar lichaam tegen het mijne, ik zie haast hoe het licht door de gordijnen binnensijpelt en ik hoor haast het gesmak van mijn lippen op haar nek.

Ik tegen haar, zij tegen mij. Zo leek het te zijn. Fysiek dan toch, maar vaker nog mentaal. Ik heb dat eigenlijk nooit gewild, maar ik voelde mij wel altijd alsof ik heimelijk alles opblies. Alsof ik degene was die, zelfs zonder het door te hebben, alles wat wij samen hadden kapot maakte. Daarom kan ik geen kunstwerken bezitten. Ik maak ze kapot. Of dat is mij toch wijsgemaakt.

Heb je ooit al eens geprobeerd om de essentie van je zijn te veranderen, enkel en alleen voor de persoon waarvan je houdt? Ik zou het niet aanraden. Het is verschrikkelijk. Je lijkt het zwaard van Damocles boven je hoofd te hebben hangen. Voortdurend sluip je rond op je tenen om maar niets fout te doen, geen geluid te maken. Dan gebeurt het.

Een vrouw met bloedmooi rood haar, een persoon met een kwade maar hypnotiserende blik, een jongen die voorbij wandelt terwijl de bladeren rond hem heen draaien. Een eierschaal breekt.

"Je weet toch dat zo staren naar vreemden even erg is als vreemdgaan?" Haar woorden slaan mij als gierende wind rond mijn oren. Ik kijk naar beneden. Het prachtige kunstwerk dat ik mij had toegeëigend is niet meer van mij. "Kijk naar mij als ik tegen je praat!" Een krop in mijn keel. Ik kijk op. Haar blonde haren zweven rond haar hoofd als de slangen van Medusa, haar ogen spuwen vuur. Ze kijkt mij recht aan en zegt: "Je bent een verschrikkelijk persoon. Nooit neem je genoeg met wat je hebt, vuile pervert. Niemand kan ooit houden van iemand zoals jij." Met die woorden stormt ze weg. Het mooiste kunstwerk dat ik ooit heb gezien, zomaar verdwenen, en ik heb het zelf in brand gestoken.

Een zongekuste huid horend bij stralend blauwe ogen, ze kijken recht in de mijne en ik schrik op. In gedachte verzonken waren mijn ogen afgedwaald naar een nieuw kunstwerk. Niet

perfect, maar die imperfecties maakten het kijken interessant. Zonder het goed en wel te beseffen houd ik mijn hoofd een beetje schuin om alles beter te kunnen bestuderen. Deze actie levert een glimlach op. Hij loopt naar mij toe. Shit, dat was niet de bedoeling. Kijk ik snel terug naar mijn boek? Te laat, hij heeft mij al zien kijken. Ik had mijzelf toch niet kunnen dwingen om terug weg te kijken. De lijnen in zijn lichaam zijn gewoon juist. Hij lijkt bijna te zweven tijdens het stappen, heerlijk lichte bewegingen. Ik voel mijn ogen zijn alles innemen, en ik schaam mij. Deze persoon moet zich enorm bekeken voelen. Ik zou het zelf ook niet zo fijn vinden als iemand op deze manier naar mij bleef kijken. Hij lacht. Erg vindt hij het duidelijk niet. Is dat geen slecht teken? Over het algemeen ben ik niet zo'n fan van mensen met een groot ego. Te laat, hij staat aan mijn tafeltje. Ik adem één keer diep in en uit voor zijn fraaie lippen zich van elkaar verwijderen.

"Hey"

NTGent ORESTES IN MOSUL

Milo Rau

ORESTES IN MOSUL IS EEN NIEUWE MAATSTAF VOOR MODERNE BEWERKINGEN
VAN KLASSIEKE TEKSTEN. NRC Handelsblad

ORESTES IN MOSUL SNIJDT DE ADEM AF. VAN DE EERSTE TOT DE ALLERLAATSTE
MINUUT. De Tijd

MET ORESTES IN MOSUL VERKNOPEN MILO RAU EN ZIJN DRAMATURG STEFAN
BLÄSKE OP KRISTALHELDERE WIJZE DE TRAGEDIE VAN TOEN MET HET MOSUL
VAN NU. De Standaard

tot 07.05.19

NTGent schouwburg

09 225 01 01 - ntgent.be

Gratis inleiding 45' voor aanvang van de voorstelling

The Schamper Times

door Maja Minnaert

MAANDAG 13 MEI THERMINAL, HOVENIERSBERG, 9000 GENT NR. 3732

Studentenvertegenwoordigers heb je in alle soorten en maten, maar één ding hebben ze gemeen: ze proberen er in allerhande commissies, raden en organen over te waken dat de belangen van iedere student behartigd worden. *Quis custodiet ipsos custodes?* Een tweewekelijkse update in het reilen en zeilen van onze stuvers.

De Gentse Studentenraad organiseerde eerder dit jaar een onderzoek naar het welzijn van de studenten aan onze alma mater. Deze week wordt nog hard gewerkt aan het rapport hierover, maar toch konden wij al enkele resultaten inkijken. Hoe goed voel jij je in je vel, student? Lees het hier in het kort en kom op schamper.ugent.be nóg meer te weten.

HET WELZIJN VAN DE STUDENT

De studenten reageerden onder meer op de vraag wat hen energie geeft en welke zaken voor stress zorgen. Sociaal geëngageerd zijn is een plus, maar voldoen aan veel verwachtingen op academisch en sociaal vlak kan evengoed een bron van stress zijn. De meeste stress over academische verwachtingen leeft in de faculteiten Farmaceutische Diergeneeskunde, Geneeskunde en Gezondheidswetenschappen en Wetenschappen. Uit gesprekken met onder andere de facultaire studentenraden bleek daar een hoge werkdruk, die hieraan gelinkt kan zijn. Een andere uitschieter is de Faculteit Letteren en Wijsbegeerte, met meer depressieve gedachten. Bijna een kwart van de bevroegde studenten dacht tijdens drie maanden voor de bevraging minstens een keer aan zelfmoord, 6,3 procent ondernam een poging. "Dat is geen kleinigheid. Van de ca.

4000 bevroegde studenten gaat het dan om zo'n 276 studenten", aldus Nicky Vandeghinste, beleidsmedewerker bij de Gentse Studentenraad, die het rapport opstelt. Dat zijn er drie per dag, gemiddeld. Een ontvullende vaststelling.

Het onderwerp staat op de agenda van de onderwijsraad aanstaande juni, en het ziet er naar uit dat het de nodige aandacht zal krijgen. De rector en vicerector delen immers de bezorgdheid van de studentenraad en willen werken aan verbetering. Uit het onderzoek komt informatie aan het licht over wat er beter kan gedaan worden door de universiteit en op welke manier de UGent invloed heeft op het welzijn van studenten. De Gentse Studentenraad bespreekt op 14 mei welke voorstellen zij zullen verdedigen op basis van het onderzoek.

DURF HULP VRAGEN

Een belangrijke positieve factor blijkt alvast de mogelijkheid of bereidheid om te praten met familie, vrienden en derden. Derden zoals hulpverleners, Teleonthaal (106, gratis en anoniem), de Zelfmoordlijn (1813), maar zeker ook binnen UGent: het monitoraat of de studentenpsychologen bijvoorbeeld. Binnen UGent blijkt dat waar het monitoraat goed bekend of zelfs proactief is, het

welzijn ook hoger ligt. Zo ligt hun bekendheid bij de faculteit Letteren en Wijsbegeerte erg laag, terwijl die aan de Economie erg hoog ligt. Bij die laatste wordt ook zeer pro-actief gewerkt: elke week zit er wel iemand van het monitoraat in een les bij om studenten tussendoor te helpen. Ook bij de andere faculteiten zien we een verband tussen welzijnsgraad en hoe vlot we de weg vinden naar deze eerstelijns-zorgpunten. Eerstelijns betekent de eerste aanspreekpunten voor wie hulp zoekt. Daaronder vallen, naast de monitoraten, de studentenpsychologen en de studieadviesdienst, die in campus Ufo te vinden zijn. Vermoedelijk is die bekendheid en hoe makkelijk een student de stap zet en met een vraag komt, de belangrijkste hulpfactor. De kwaliteit van de diensten zou al goed zitten. Zo bleek uit de focusgroep van studenten met een erkende functiebeperking, die dus al de stap gezet hebben, dat zij zeer tevreden waren over de organisatie en kwaliteit van de ondersteuning. Wellicht is het ook voor andere studenten met uitdagingen of moeilijkheden hoogst behulpzaam dat zij de stap durven en kunnen zetten. Wordt het tijd voor een extra motto: "Durf Hulp Vragen"?

PROCRASTINATIE

Verbind-de-puntjes

Na lang onderzoek hebben we een visuele representatie gemaakt van het Belgische klimaatbeleid. Wil jij weten wat onze regering doet om ervoor te zorgen dat we niet allemaal opgegeten worden door immigrerende ijsberen? Verbind dan de puntjes in de afbeelding hieronder! Veel plezier.

door Daan Van Cauwenberge

SCHAMPERS TEKENHOEKJE

door Daan Van Cauwenberge

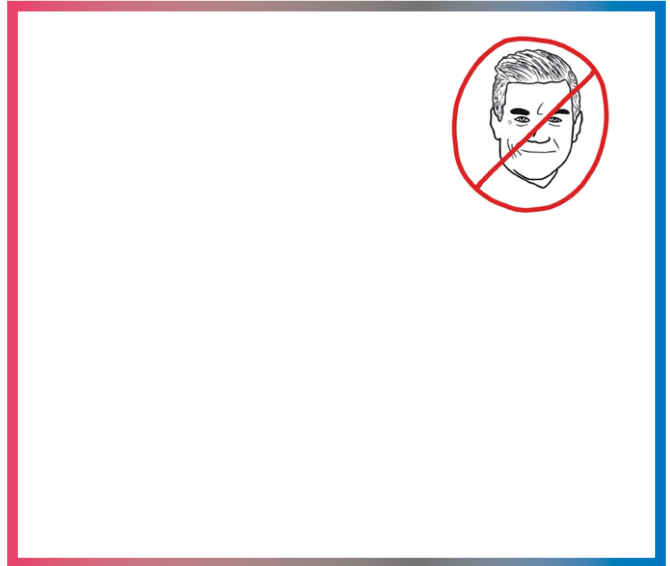
Recent zijn wij dikke vriendjes geworden met Vlaams minister van Onderwijs **Hilde Crevits**. Naast het feit dat zij ons meermaals op het hart heeft gedrukt dat ze een gigantische fan is van onze mooie boekjes, heeft ze ons ook bijgestaan met een woordje kritiek. Net zoals de rest van ons onderwijs zouden wij namelijk creativiteit niet genoeg aanmoedigen bij studenten. Om daar verandering in te brengen: deze tekenopdracht!

Hieronder vind je vier zaken die je zo goed en origineel mogelijk moet tekenen. Om jullie creativiteit nóg meer aan te sporen is het thema van de opdrachten 'dingen die niet bestaan'. Als je klaar bent met tekenen, mag je zeker niet vergeten een foto te nemen van je creaties en deze te mailen naar schamper@ugent.be of naar ons te sturen via Facebook. De beste resultaten zullen wij delen op onze Facebook- en Instagrampagina's. Veel tekenplezier!

Teken iemand die het laatste seizoen van Game of Thrones goed vindt

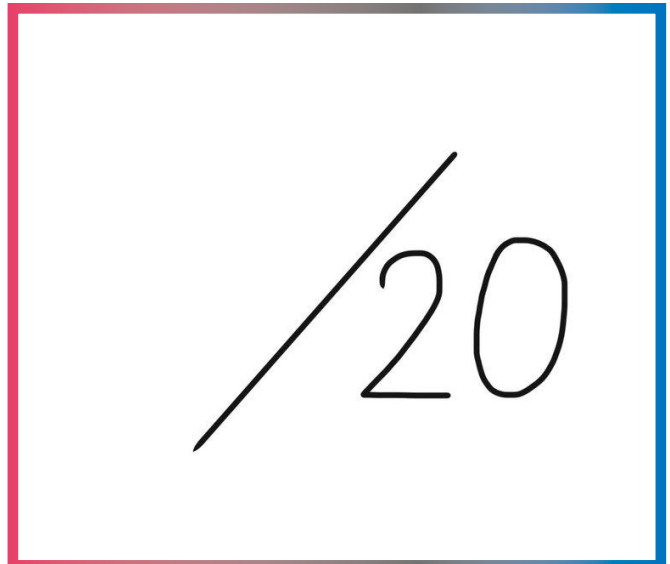
Teken een onafhankelijke kandidaat die opkomt op een partijlijst

Teken een werkend klimaatbeleid

Teken een resultaat op je examens waar je ouders trots op gaan zijn

WAT VOOR EEN STUDENT BEN JIJ TIJDENS DE EXAMENS?

Examens, stress, punten. Is dit veelvoorkomende woordenschat in je alledaags taalgebruik? Of juist helemaal niet? Weet je wel wat voor student je bent? Tel je score op en kom het te weten. Tijd voor een existentiële identiteitscrisis? Test het hier!

door Daphne Lox en Keanu Colpaert

Het is donderdagavond tijdens de examenperiode. Jouw vrienden gaan uit, wat doe jij?

- Je gaat mee, duh! +3
- Na even twijfelen, ga je toch mee. +2
- Nooit van jouw leven zou je uitgaan tijdens de examens! +1
- De glorie van het Belgische koninkrijk verdedigen in den Congo. +4

Wat zijn jouw plannen deze zomer?

- Genieten van de zon, ijsjes eten, met vrienden uitgaan. +2
- Studeren, want ik moet echt slagen voor dat herexamen. +1
- Zomervakantie? Is het niet al het hele jaar vakantie? +3
- Mijn rubberplantages gaan controleren. +4

Je hebt een examen om 10 uur. Wat doe je?

- Ik sta op om 6 uur zodat ik nog eens kan herhalen. +1
- Ik sta op om 8 uur, maak me op mijn gemak klaar en ontspan nog even. +2
- Ik blijf lekker in bed liggen, er zijn herexamens met een reden. +3
- Ik verban de prof uit België, want examens mogen niet zo vroeg vallen. +4

Wat is jouw mood tijdens de examenperiode?

- Stressvol, wat als ik geen onderscheiding krijg? +1
- Ontspannen, want ik neem toch niet deel aan de examens. +3
- Gelukkig, want ik heb toch al één examen gedaan. +2
- Apathisch, want ik blijf stichter, eigenaar en soeverein van de Onafhankelijke Congostaat, mijn privéproject. +4

Wat is je grootste droom voor de toekomst?

- Direct na mijn studies gaan werken. +1
- Feesten tot ik erbij neerval. +3
- Reizen, ontdekken en af en toe werken. +2
- Het veroveren van Nederland en zo één groot België creëren. +4

Wanneer begin jij te blokken voor de examenperiode?

- Ik heb doorheen het jaar al mijn studiewerk gedaan, ik moet alleen nog herhalen. +1
- Vanaf de inhaalweek begin ik eraan. +2
- Een uur op voorhand, als ik kan opstaan tenminste. +3
- Winklijk paleis in Laken af is. +4

Tel je punten op en kom te weten welk type student jij bent!

(6-9) De onterecht onzekere Ophelia

Jij bent de persoon die voor het examen iedereen ondervraagt, maar overal zelf het antwoord geeft. Je gaat overal zeggen dat je niet genoeg hebt gestudeerd en je zal buizen, terwijl er op jouw puntenbriefje 17, 18 of 19 prijkt. Je irriteert je medestudenten urenlang met onderwerpen die we niet moesten blokken, maar waarvoor jij nog tijd overhad om ze toch nog in je overvolle hoofd te proppen.

(10-14) De doorsnee doordeweekse Daisy

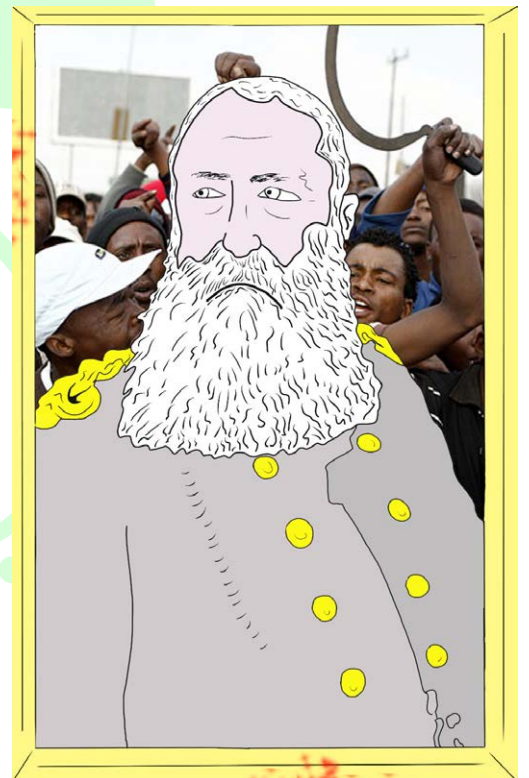
Genietend van het leven ga jij door het academiejaar, maar wanneer het nodig is, zet je je in. Soms geef je de moed op en buis je, maar je haalt deze in de zomer wel op. Als je 's avonds nog 3 hoofdstukken moet leren, dan ga je door tot je niet meer kan, maar je zal ook nooit langer dan nodig studeren. Pauze nemen doe je door een serietje te bingen, en studeren doe je met samenvattingen. Jouw toekomst is onzeker, maar je vindt het onzekere wel leuk.

(15-18) De fluitend feestende Felix

Het woord examens staat niet in jouw woordenboek. Jij bent enkel student voor de verenigingen, de feestjes en de studentenvoordelen in de Brug. Als je toch een examen meedoet, dan dien je dit vodje papier blanco in en hoop je dat er punten gegeven worden op de moeite om aanwezig te zijn.

(24) De lijpste legeraanvoerder Leopold II

Je bent heerser van België en al een dikke honderd jaar dood. Geen idee hoe je er dan toch in geslaagd bent om deze quiz te doen, maar nu je er toch bent, mag je je evengoed eens excuseren voor de wanpraktijken in Congo (shout-out naar de VN!). Wat was daar allemaal aan de hand zeg?!

Er ging geen dag voorbij

Er ging geen dag voorbij of de olifant wou weer groeien. In zijn slaap zou hij groeien tot hij in de wolken was en hello kon zeggen aan de lijster. Het was al heel lang zijn droom om de allergrootste van het hele bos te worden. Zo keek hij op naar grote eikenbomen, en als de walvis op bezoek was nam de olifant zich voor ooit ook zo groot te worden.

Eten doet groeien, maar om zich heen zag hij dat het eten bijna op was. Triest ging hij naar de vos om raad.

"Je moet anders kauwen", zei de vos.

"Wat is er mis met hoe ik kauw?" vroeg de olifant.

"Luister: de walvis verklapte mij dat hij een nieuwe manier gevonden had om te kauwen. Zo groeide hij even snel met minder eten", vertelde de vos en hij toonde het stap voor stap. Met grote ogen keek de olifant toe en knoopte de stappen in zijn oren. Tevreden wandelde hij in gedachten verzonken terug.

"Olifant! O-olifant!"

"Hè?"

"Ja, hierzo! Bo-oven!"

De olifant keek naar boven. Daar hing de eekhoorn aan de boom, met een feesthoedje tussen zijn pluimige oren. Hij vroeg of de olifant naar zijn feest wou komen. In een feest had de olifant wel zin. Zelf had hij ook wel iets te vieren.

Hij klopte aan bij de mier, die een schildersatelier had. In volle feeststemming vroeg hij om een likje groene verf over zijn grijze huid, "Zo kan ik verstoppertje spelen met het bos."

Eens op het feest kwam de eekhoorn glunderend aangelopen met zijn versgebakken taarten. De olifant wou zijn nieuwe techniek uitproberen en begon een stukje taart te kauwen. Precies zoals de vos getoond had. Al snel volgden grote ogen en priemende blikken.

"Hé, olifant! Ben jij nu nog groter geworden?" vroeg de eekhoorn verbaasd.

"Ja, het duurt nu langer om om je heen te zoemen", wist de vlieg wijs.

De olifant klopte zichzelf op de schouder voor zijn geleende idee. Nu kan ik toch groeien en is er taart genoeg voor iedereen!, dacht hij blij. Maar hoe groter de olifant werd, hoe grotere honger hij kreeg. Hij at de stukjes van de uil, de giraf en de sprinkhaan en kreeg nog grotere honger. Groot zijn maakte hem hongerig, dus bleef de olifant eten. Zijn slurf zwol op zoals een ballon en wou zo snel mogelijk wegvliegen. Zijn poten leken op vier broodjes die balanceerden onder een grote ronde ton. Hoe sneller de olifant groeide, hoe sneller de taart verdween.

"Genoeg!" gilde de eekhoorn.

Geschrokken liet de olifant het laatste stukje los. Het werd een lange val. Hij torende ondertussen ver boven zijn vrienden uit en zijn buik zat te strak. Een krakend geluid weerklonk door het hele bos. Zijn groene verf was te klein geworden en spatte uiteen.

Het concept van groene groei, ofwel *green growth*, is ondertussen een dominant beleidsdiscours op vlak van klimaatsverandering. Deze theorie beweert dat continue economische groei verzoenbaar is met een duurzame relatie met onze planeet. Hoe efficiënter we produceren, hoe minder grondstoffen we zouden verbruiken. Maar empirisch onderzoek naar grondstoffenverbruik en koolstofemissies ondersteunen deze *green growth*-theorie niet. Blijvende economische groei zal uiteindelijk leiden tot meer consumptie, niet minder. Efficiëntere productie is niet groen: Degrowth is de boodschap, niet 'green' growth. Geïnspireerd door Toon Tellegen en J. Hickel & G. Kallis (2019): 'Is Green Growth Possible?', *New Political Economy*. Aan alle ecomodernisten en consorten: deze paper is een aanrader.

“Europa is geen alien”

EEN INLEIDING TOT DE EUROPESE VERKIEZINGEN

door Ella Roose

Verkiezingen zijn vreemde beestjes, en Europa al helemaal. Eens je de twee combineert zou je haast schrik krijgen je stembiljet te naderen. Hoe zitten de Europese parlamentsverkiezingen in elkaar? En wat betekent onze kleine stem in het grote, ingewikkelde web van de Europese Unie?

In een poging de raadsels rond de Europese verkiezingen te ontrafelen, biedt **Hendrik Vos**, professor Politieke Wetenschappen en EU Studies aan de UGent, uitleg en wijze raad.

VAN PRAATBARAK NAAR MACHTIGE INSTELLING

“Het Europees Parlement was vroeger een praatbarak die niets te zeggen had”, stelt Hendrik Vos vast. “Vanaf de jaren 90 is de macht van dat parlement alsmaar groter geworden. Vandaag heeft het Europees Parlement samen met de lidstaten het laatste woord als er over Europese wetten gestemd wordt.” Een stem in de Europese verkiezingen heeft dus wel degelijk impact op de Europese besluitvorming. “Het aantal zetels dat een land heeft in het Parlement hangt vooral af van de grootte van het land. Zo heeft Duitsland er 96 en heeft het kleine Malta er slechts zes”, vertelt hij.

Als Europese burger heb je inspraak in die zetelverdeling. En je moet daarvoor zelfs niet noodzakelijk in je eigen land gaan kiezen. “Andere Europeanen die in ons land wonen en niet noodzakelijk de Belgische nationaliteit hebben, kunnen ook gaan stemmen voor de Europese verkiezingen en mogen zelfs op lijsten staan. Zo duwt een Nederlandse nu de lijst bij Open Vld en kunnen Duitsers stemmen op **Varoufakis**”, zegt Vos.

KERNTHEMA'S

“Vroeger waren Europese verkiezingen een soort van tweedehands nationale verkiezingen. Ze gingen over dezelfde thema's als de nationale verkiezingen en mensen waren niet enorm geïnteresseerd in Europa”, stelt Hendrik Vos.

Hij probeert in contrast de huidige hot topics te verklaren: “De voorbije jaren

“

Een stem in de Europese verkiezingen heeft wel degelijk impact op de Europese besluitvorming

heeft Europa verschillende crisissen gekend. Daardoor is Europa over het hele continent vaak met dezelfde thema's in het nieuws gekomen. In 2015 begon iedereen te spreken over vluchtelingen. Iedereen is in 2010, 2011, 2012 bezorgd geweest om de eurocrisis. Na de aanslagen in Parijs zat heel Europa in met terreur.”

“Zo heb je nu ook een aantal thema's die de overhand nemen. Het gaat over problemen die op Europees niveau moeten aangepakt worden en waar in alle landen over gesproken wordt. Klimaat is er een van, vluchtelingen zijn nog steeds een grote bezorgdheid en ook de Brexit komt overal aan bod”, zegt Vos.

BREXIT: DE NEVENEFFECTEN

De Brexit zweeft al een hele poos door het politieke landschap. Het is vrij moeilijk in te schatten wat er nu wel of niet staat te gebeuren. “We zitten ondertussen al aan Brexitdag 3.0 met 31 oktober als einddatum. De kans is reëel dat het ofwel nog verder uitgesteld wordt, of dat het helemaal afgeblazen wordt”, vult Vos aan.

Allemaal goed en wel dat die malle Britten zo lang doen over hun afscheid, maar daarmee maken ze het de Europese Unie niet erg makkelijk. “Het oorspronkelijke plan met Brexit Day, op 29 maart, was dat een deel van de Britse zetels in het parlement zouden verdeeld worden over de andere lidstaten. Een ander deel van de zetels zou gewoon wegvallen.

Maar de Britten zijn er nog niet uit. Dus zij zullen straks bijna drie jaar na hun referendum mee Europese verkiezingen moeten organiseren”, legt Vos uit.

Hij wijst ook op het risico van 73 Britten in het Europees Parlement: “Het Europees Parlement moet in het begin een paar zeer cruciale beslissingen nemen. De Britten zullen daar nog over kunnen meestemmen. Het is goed mogelijk dat ze er een bepaalde draai aan zouden geven of dat ze bepaalde dingen zouden blokkeren. Als ze dan vertrekken, wat niet zeker is, zal de balans tussen de politieke families opnieuw veranderen.”

EU POST 26 MEI

Sluipend, of juist heel expliciet populisme is geen nieuw fenomeen. Vos ontkracht de voorspellingen over een grote opkomst van populistische partijen: “Alle peilingen zeggen dat de populistische, nationalistische of radicale partijen wel iets zullen winnen, maar niet heel veel”. Hij stelt: “Als dat wel zo zou zijn, hebben we in Europa een groot probleem. Want deze partijen zijn dood gewicht: ze zitten wel in het parlement, maar ze werken niet mee en zijn gewoon tegen alles.”

Vos meent dat de rol van Europa steeds belangrijker en groter zal worden.

“Mensen speculeren vaak over het einde van de EU, de euro, Schengen, ... Maar in werkelijkheid zijn landen tijdens de voorbije crisissen gaan beseffen dat ze meer dingen gezamenlijk zullen moeten regelen. Als elk land het op zich doet dan schuif je problemen vaak naar andere landen door en dreig je samen de dieperik in te gaan. De laatste jaren is die samenwerking er echt meer en meer.”

“Je ziet dat er kleine stapjes gezet worden in de richting van gezamenlijke grenscontrole, defensie en andere zaken. De grote uitdagingen van vandaag kan je als land niet meer op jezelf aanpakken. Europa is nodig”, besluit Vos.

DE EU HARTJE NATIONALE VERKIEZINGEN

De verkiezingen op de verschillende niveaus zijn meer met elkaar verweven dan je zou denken. “Nationale verkiezingen zijn eigenlijk ook Europese verkiezingen”, bevestigt Vos. “Als er over Europese wetten moet gestemd worden is het niet alleen het parlement dat daar een zegje over mag doen, maar ook de Raad van Ministers beslist mee. Deze raad behandelt ieder issue afzonderlijk en bevat dus ook steeds andere ministers naargelang het onderwerp. Zo zullen milieuministers bijvoorbeeld samenkomen over klimaatmaatregelen. Aangezien we in de nationale verkiezingen kiezen voor de partijen waaruit deze ministers zullen komen, kiezen we dus ook welke er beslissingen zullen nemen in de Europese Unie.”

STEMADVIES

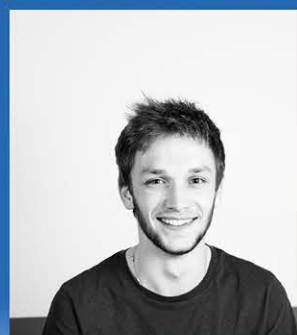
Hendrik Vos vertelt dat hij niet graag stemadvies geeft. Hij wil echter wel kwijt hoe je je kan voorbereiden op je stemkeuze.

“Europa is geen bende aliens die ergens boven ons zweven. De beslissingen in Europa worden genomen door mensen die wij verkiezen. De vraag is niet meer of je meer of minder Europa wenst, maar wel hoe je Europa wilt invullen. Je kunt Europa een linkse of rechtse draai geven. Je kunt een klimaatbewust Europa creëren of eentje dat zich als een fort gaat gedragen en alle grenzen sluit. Dat is een keuze die je moet maken en daarna kan je op zoek gaan naar de partij die het beste aansluit bij jouw visie voor Europa.”

DOOR THOMAS DE PAEPE

Redactie

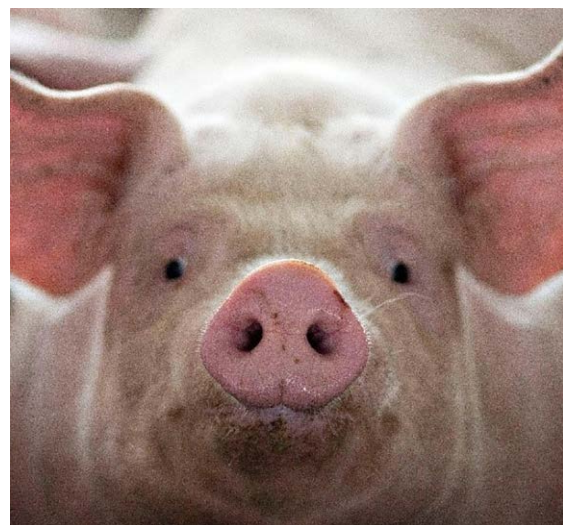
2018-2019

NO BRAIN NO PAIN

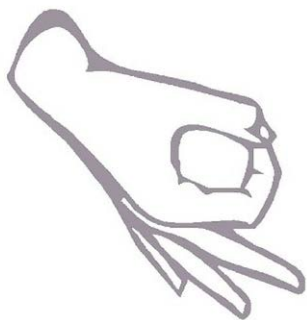
Wetenschappers van Yale University zijn erin geslaagd om de hersenen van dode varkens, die enkele uren voor het experiment werden geslacht, weer actief te maken. Na het slachten brachten de wetenschappers de hersenen naar hun laboratorium, waar er zes uur lang opnieuw bloed door werd gepompt. Aan het bloed waren ook nog extra stoffen toegevoegd, die ervoor zorgden dat de afbraak van de cellen werd afgeremd. Het resultaat was dat de hersenen na de

dood van het varken 36 uur lang actief gehouden konden worden en er opnieuw hersenreactie optrad. De onderzoekers benadrukken wel dat de varkens niet opnieuw bij bewustzijn kwamen. Dit experiment stelt wetenschappers in staat gericht onderzoek te voeren naar hersenziektes zoals Alzheimer. Of het experiment ethisch verantwoord was, zal de komende weken ongetwijfeld wel in vraag gesteld worden.

THE THIRD EYE

YOU LOOKED

Mensen met een bril kennen het probleem wel: je bent je bril vergeten, je bent hem kwijt of in het slechtste geval is hij zelfs kapot. Een moment waarop je het even niet meer ziet zitten. Wel nu, goed nieuws! Er bestaat een trucje om toch scherp te kunnen zien zonder bril. De oplossing voor je probleem is doodeenvoudig. Vorm met je duim en wijsvinger een heel klein gaatje en kijk er vervolgens doorheen. Je wazige blik zou op slag moeten verscherpen. Dat komt doordat

het licht dan maar vanuit één richting je oog binnenkomt. Op die manier wordt het beeld dan slechts op één plaats op je netvlies weerspiegeld. Daardoor kan je ondanks een grote afstand toch scherp zien. Twee *disclaimers* vanwege de redactie: het is niet echt realistisch om dit de hele dag vol te houden. Bovendien zie je er ook uit als een tweejarige, maar dat zal de gemiddelde lezer van dit blad weinig hoongelach opleveren.

CLOUDY WITH A CHANCE OF FROGS

Als Belgen prijzen wij onszelf vaak als kenners van regen en wind. Ergens ook terecht, want België is meestal nat en koud. Maar toch heeft de lucht ook nog altijd enkele geheimen voor ons. We kennen allemaal wel de kikkerregen, die God zond als één van de plagen om de joden uit Egypte te bevrijden. Maar wist je dat dit niet louter fictie is? Doorheen de geschiedenis zijn er al op verschillende plaatsen een hele hoop vreemde

dieren uit de lucht gevallen, zoals kikkers, insecten en zelfs vissen. De beste wetenschappelijke verklaring voor dit fenomeen is dat deze arme diertjes uit het water opgetild zouden zijn door orkanen of andere stormen. Dit verklaart echter niet hoe het komt dat die dieren vaak nog leven, en dikwijls van dezelfde soort zijn. De wetenschap blijft ons dus een sluitende verklaring schuldig.

De geheimen van de pokébal

Niet elke wetenschapper houdt zich bezig met proefbuizen, deeltjesversnellers of lasers. Dr. Schamperstein kiest voor een theoretische aanpak en baant zich een weg door formules, berekeningen en kennis om zijn licht te schijnen over een prangende maar absurde vraag.

Kinderen die door hun ouders uit huis worden gezet om op illegale wijze zo veel mogelijk dieren uit hun natuurlijke habitat te ontvreemden, om die dieren vervolgens af te richten om het tegen elkaar op te nemen in levensgevaarlijke gevechten, die door die kinderen gezien worden als een ziek statussymbool. We kunnen met enige zekerheid zeggen dat Pokémon niet bepaald het meest ethische programma was uit onze kindertijd. Misschien meer verbazingwekkend is het feit dat een van de meest onethische aspecten van de serie misschien ook wel een van de meest onschuldige lijkt. Wat ligt verscholen in de gedigitaliseerde crypten van de pokébal?

HO-OH DOES IT WORK?

Intuïtief gaat een mens zich ergens vragen bij stellen als hij niet weet hoe iets gemaakt wordt. Die natuurlijke achterdocht vormde de initiële reden waarom we ons meer wouden verdiepen in deze kleine, bolle kooien. Want Pokémon doet er alles aan om de technologie achter de pokébal in mysterieën te hullen. Sommige critici zullen misschien beweren dat ze dit niet bewust doen, maar gewoon niet hebben nagedacht over ieder detail in hun fictieve wereld. Tegen hen kunnen we enkel zeggen dat ze de slinksheid van Pokémon zwaar onderschatten.

We kunnen dus niet met honderd procent zekerheid zeggen hoe een pokébal werkt, maar we kunnen al veel afleiden uit het vele bewijsmateriaal dat we verzameld hebben uit de serie en de *games*. Wanneer een Pokémon 'uit

een pokébal komt', valt op dat er sprake is van een omzetting van energie. Uit de pokébal komt een (meestal) blauwe lichtstraal, die zich pas later materialiseert. Naar de aard van dit licht kunnen we enkel raden. De kans is echter groot dat eenmaal in de pokébal, de Pokémon bewaard wordt als virtuele data. In de *games* noemt het apparaat waarin je jouw kleine slaafjes kunt bewaren namelijk een 'PC' en zowel in de serie als in de *games* is het mogelijk om via het internet Pokémon te verplaatsen of zelfs te 'ruilen'. Onze hypothese is dus dat de materiële Pokémon door de pokébal wordt afgebroken in de vorm van een onbekende blauwe energie en vervolgens wordt opgeslagen als een virtuele code.

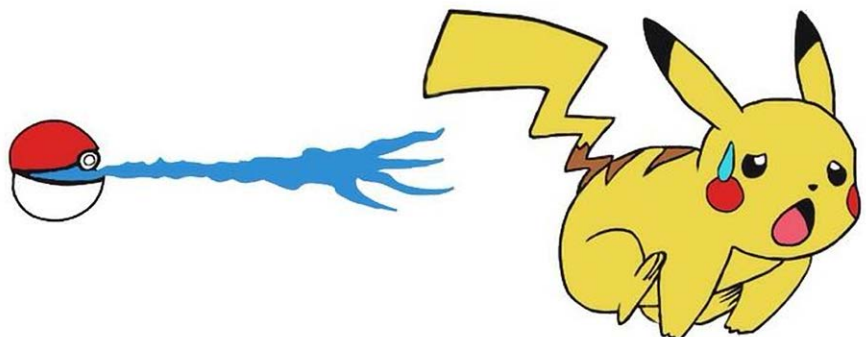
AN UNFEZANT SURPRISE

Hoogstwaarschijnlijk werkt de pokébal dus als volgt. De blauwe straal is een soort scanner, die iedere cel in het lichaam van de Pokémon scant en opslaat als digitale code. Vervolgens wordt deze code bewaard in de pokébal en later als blauwdruk gebruikt om de Pokémon opnieuw te laten verschijnen. Deze hypothese roept echter een belangrijke vraag op: als een pokébal gewoon

een scanner is, waar gaan die Pokémon dan naartoe eenmaal ze gescand zijn?

De meest logische verklaring is dat, behalve een scanner, de blauwe energie van de pokébal ook een tweede functie heeft. Nadat de Pokémon gescand is, wordt zijn lichaam afgebroken en omgezet in de blauwe energie die we associëren met de pokébal. Later wordt dezelfde energie weer omgezet in materie, zodat de Pokémon volgens de digitale blauwdruk weer in elkaar kan worden gezet alsof er niets gebeurd is. Maar hiermee hebben we dus het duistere geheim van de pokébal onthuld: iedere keer dat de pokébal gebruikt wordt, sterft de Pokémon in het proces door desintegratie. De Pokémon die daarna uit de pokébal komt is echter een exacte kopie van de eerste, die zich niet herinnert gestorven te zijn, aangezien hij gescand is voor de gruwelijke moord.

Voor zij die zich nu erg schuldig voelen, wees niet getreurd! De pokébal-industrie mag dan klinken als een massale Pokémon-genocide, in de VS vermoorden ze ieder jaar toch al zo'n negen miljard kippen. Die Pokémon zijn in vergelijking maar een peulschil. Laat het daarom duidelijk zijn: Catch Pokémon, Not Chicken!

Test de stemtest

door Elise Maes

Binnenkort worden zes parlementen, evenveel regeringen en de Belgische fractie van het Europees parlement gevormd. Dit in combinatie met een zevental politieke partijen met elk hun eigen campagne bezorgt de Belg serieuze keuzestress. Maar de Vlaamse media bieden soelaas!

Niet alleen politici gaan de concurrentie aan met elkaar, ook kranten spannen zich in om de beste stemtest te ontwikkelen. Kranten die verschillen in kleur, koppen en klasse. Maar hoe zit dat met die resultaten?

KRIS PEETERS NOT FOR PRESIDENT

De stemtest van *Het Laatste Nieuws* heeft enkele voordelen. Ze spreekt klare taal, toont wat de meerderheid stemt en matcht je op het einde van de rit met een politieke soulmate. Hoewel dat laatste op het einde tot gekke confrontaties kan leiden (het is altijd gek om een 'Dries Van Langenhove is jouw match'-pop-up te krijgen), is vooral dat tweede interessant. Zo kun je zien welke politicus het populairst is, of juist het minst populair. De gemiddelde Gentse HLN-lezer zal zo bijvoorbeeld op VLD'er **Els Ampe** stemmen. Anderzijds blijkt **Kris Peeters** er de minst geliefde politicus te zijn.

GEWOON DOEN?

De Morgen leidt zijn stemtest in met een frappante openingszin: "In de stemtest van *De Morgen* bekijken we hoe partijen stemmen, niet wat ze beloven." Hier zal dus getoetst worden wie de echte doeners zijn. Deze stemtest zal er met andere woorden voor zorgen dat je niet trapt in valse verkiezingsbeloften. De test geeft ons deze keer echter geen inkijk in de meest voorkomende antwoorden, dus besloten we het een keer eerder progressief en een keer eerder conservatief in te vullen. Hier bleek de progressieve voorkeur respectievelijk naar PVDA, Sp.a en Groen te gaan. Bij de conservatieve touch kwam een frappanter resultaat, want hierbij ging de voorkeur respectievelijk naar N-VA, Open VLD, CD&V en Vlaams Belang. Dit kan meerdere dingen betekenen: Ofwel is het Vlaams Belang progressiever dan we dachten, ofwel is het centrum niet zo centraal, ofwel lijken

de N-VA en Open VLD de grootste doeners te zijn.

WISSELENDE COALITIES

Bij *De Standaard* kan je simpelweg eens of oneens antwoorden op enkele korte stellingen. Eens je stemuitslag gegeven is kun je ook bekijken welke argumenten de verschillende partijen aanhalen om hun antwoord te verantwoorden. Hierbij kan opvallen dat PVDA en het Vlaams Belang niet zelden aan dezelfde kant staan. N-VA blijft conservatiever dan Vlaams Belang uit de hoek te komen en ook sp.a en N-VA komen opeens verdacht goed overeen. Dit is één van de langere stemtesten, wat kan betekenen dat je een meer genuanceerde mening kunt geven om zo tot een accuraat stemadvies te komen.

MIGRATIESTOP? PVDA!

De stemtest van *Het Nieuwsblad* werkt in drie fasen, waarvan enkel de eerste twee beschikbaar waren voor de eerste twee beschikbaar waren voor de uitgave van deze editie. Die betroffen klimaat en migratie. Nu bleken de vragen bij deze fasen dubbelzinnig te zijn, en konden twee partijen aan dezelfde kant staan, maar met twee verschillende doelen. De ene partij zou zo migratie willen stoppen, terwijl de andere partij de vluchtelingenstroom niet tot bepaalde voorwaarden zou willen beperken. Ook op vlak van klimaat is alles dubbelzinnig, zo kan de ene partij tegen een beperkende maatregel zijn, terwijl de andere partij die net niet genoeg zal vinden. Deze dubbelzinnigheid leidt dus tot een vertekende uitslag, waar misschien niet even hard op kan vertrouwd worden zoals bij de andere stemtesten.

Jouw match

**Dries Van Langenhove - VLAAMS
BELANG
88%**

MAAK VAN EEN MUIS GEEN MAMMOET

BIJ ONS WORDT ER NIET GECOPY-PASTET

door Jan Emiel Cordeels en Hanne Thiessen

Gillend wegrennen van dinosaurussen behoort dan nog niet tot de mogelijkheden, maar een park vol met mammoeten en andere uitgestorven dieren langzamerhand wel. De cloning-technieken zijn enorm aan het evolueren: tijd voor een overzicht!

Als je het woord 'mammoeten' hoort dan denk je waarschijnlijk meteen aan een van die harige beesten uit *Ice Age*. Je bedenkt je natuurlijk ook dat deze arme diertjes al vele jaren uitgestorven zijn. Treur niet, een team van Amerikaanse wetenschappers hebben er hun doel van gemaakt om de uitgestorven mammoet van de *Ice Age* terug uit het graf te laten herrijzen.

MAMMOET FANTASIEËN

Ze zijn er echter nog niet. Het DNA in de teruggevonden mammoeten is veel te beschadigd. Na de dood beginnen bacteriën namelijk van binnen- en buitenaf het weefsel aan te tasten. Zo worden de lange ketens doorgeknipt en veel korter gemaakt. Dat maakt het moeilijker voor wetenschappers om een niet beschadigde celkern te isoleren, en die is natuurlijk cruciaal voor het kloonproces.

Maar er is ook goed nieuws! Wetenschappers zijn er wel in geslaagd om een cel, met mammoeten-DNA, weer te activeren. Om dit te doen hebben ze een celkern uit een mammoetencel gehaald en die in een eicel van een muis gestoken. Hierna heeft deze de eerste tekenen van een celdeling vertoond. Het proces viel echter snel stil, waarschijnlijk omdat de celkern te beschadigd was. Gelukkig maar, want de wereld is waarschijnlijk nog niet klaar voor een

muis-mammoethybride. Voor de *geeks* onder ons is het misschien fijn om te weten dat die activatie enorm positief is, omdat het de kans creëert de celkern van de mammoet te herstellen. Als dit zou lukken, wordt het op termijn wel mogelijk om weer een mammoet op de aarde te laten rondlopen.

“

Dolly was niet alleen
bijzonder omdat ze gekloond
was maar ook omdat
ze drie moeders had.

COMING SOON TO YOUR DINNER TABLE

Mammoeten zijn echter niet de enige dieren die men probeert te klonen. Schapen, muizen en honden worden bijvoorbeeld ook al gekloond en zelfs met veel meer succes. Zo hebben Chinese wetenschappers de 'Sherlock Holmes van de politiehonden' meerdere keren gekloond. Op die manier willen ze garanderen dat de juiste genen van de mamahond worden doorgegeven aan haar jongen. In Peking hebben ze nu dus een klein leger van schattige hondjes, die geweldig goed moordzaken kunnen oplossen. Verder zijn er ook al schapen, muizen en paarden gekloond. Met deze vooruitgang beginnen sommige

academici te speculeren over klonen in de vee-industrie. In 2008 bevestigde de Amerikaanse overheidsdienst FDA (The Federal Department of Agriculture) dat gekloond vlees veilig is om te eten. Of er nu ook effectief gekloonde dieren geslacht en opgegeten worden is volgens dat agentschap moeilijk te zeggen, want klonen zijn nu eenmaal identiek aan andere dieren. China daarentegen steekt zijn kloonprogramma's niet onder stoelen of banken. Zo plant het chinese bedrijf BGI om een miljoen koeien per jaar te klonen. Een kritische lezer zou zich echter de vraag kunnen stellen of de vee-industrie echt nóg meer dieren nodig heeft.

DOLLY HET SCHAAP

Als we over klonen spreken moeten we natuurlijk de grootmoeder van alle klonen vermelden. **Dolly het schaap** maakte in 1997 wereldnieuws als het eerste zoogdier ooit dat succesvol gekloond werd. Dolly was niet alleen bijzonder omdat ze gekloond was, maar ook omdat ze drie moeders had. Progressief denk je, maar dit was meer een gevolg van het kloonproces dan van de politieke overtuigingen van de wetenschappers. De eicel kwam van de ene moeder en de kern hiervan werd vervangen door de kern van een melkkliercel van een andere moeder. Dit nieuw samengesteld eitje groeide in een

labo tot een embryo. Het embryo werd dan in moeder *numero tres* geplaatst. De aandachtige lezer zal weten dat de melkklieren van schapen zich in de uiers bevinden. Dat is direct ook de reden waarom Dolly naar country-zangeres **Dolly Parton** vernoemd werd. De zangeres staat namelijk mede bekend voor het grote schap dat ze heeft.

Het leven van Dolly was echter niet zo rooskleurig als een country-liedje. Ze spendeerde haar hele leven binnen en werd uiteindelijk geëuthanaseerd, omdat ze leed aan longkanker, een gevolg van het lange binnenzitten en dus niet van het klonen. Toch leeft Dolly een beetje verder in de vorm van haar eigen klonen; **Daisy, Debbie, Denise** en **Dianna** zijn identiek aan Dolly en waren in 2016 nog steeds in leven. Mensen met een morbide interesse in dode gekloonde schapen kunnen

Dolly gaan bezichtigen in het Nationale Museum van Schotland.

SCIENCEFICTION, MAAR IN DE REALITEIT

Nu, al die verhaaltjes en hypothesen over klonen zijn allemaal goed en wel,

“

Degenen die denken dat
ze ooit in staat zullen
zijn om hun kloon naar
examens te sturen, zullen
we moeten teleurstellen

maar hoe zit dat nu juist in elkaar? *Schamper* zou *Schamper* niet zijn als we ons niet zouden verdiepen in de moeilijke theorie. We zullen jullie echter proberen besparen van al het saaie

academische taalgebruik dat je in papers vindt. *Let's dive in.*

Met kloning wordt in de biologie verwezen naar het proces van het kopiëren van cellen of stukken DNA. De werkwijze van het klonen is gebaseerd op de CRISPR-Cas9 technologie. Die zit standaard in elk lichaam en wordt daar gebruikt om virussen aan te vallen. CRISPR kan je zien als een grote DNA-bibliotheek waarin ook kleine stukjes DNA van verslagen virussen in worden bewaard, zodat het lichaam het virus beter kan aanvallen als het nog eens binnenvalt. Het kloonproces valt echter uit te leggen op dezelfde manier als je vroeger parelkettingen maakte. Het verloopt in vier fasen.

Eerst moet je de ketting breken om de DNA-kraaltjes apart te krijgen. Wanneer ze van het touwtje (uit de cel) zijn, leg je ze in de volgorde die je wil. Hierna steek je de nieuw gevormde volgorde terug op het draadje (in de

Zoek de zeven verschillen

cel dus). Dit proces herhaal je enkele keren en uiteindelijk kijk je welke cellen het nieuwe DNA succesvol hebben opgenomen. Het probleem is wel dat het DNA in geen enkele fase beschadigd mag worden, en dat is niet altijd even makkelijk. Daarom dat de meeste wetenschappers focussen op het gebruik van spierweefsel of weefsels van interne organen. Dit is ook de reden waarom er bijvoorbeeld nooit klonen van dino's zullen rondlopen. In botten zit geen bruikbaar weefsel of DNA. Misschien maar goed ook, want ik weet niet of we wel een real life *Jurassic Park* in ons leven willen.

#CLONELIVESMATTER

Degenen die denken dat ze ooit in staat zullen zijn om hun kloon naar examens te sturen, zullen we moeten teleurstellen. Zelfs als we er ooit toe in staat zouden zijn om de mens reproductief te klonen (exacte kopieën van mensen), brengt het tal van ethische en legale vraagstukken met zich mee. Zo zou, volgens de VN, het reproductief klonen ethisch niet correct zijn en ingaan tegen het recht tot zelfbeschikking - want als de kloon identiek is, heeft die dan wel vrije wil? - en tegen de menselijke waardigheid.

Dit omdat klonen vaak worden gezien als een instrument, ook al zijn het natuurlijk wel mensen die je kloont. Verder is klonen een gevaarlijk proces waarbij er verschillende dingen kunnen misgaan, klonen zijn daardoor vaak

“

Als de kloon identiek is
heeft die dan wel vrije wil?

vatbaarder voor verschillende ziektes en aandoeningen.

Op je weg naar je hoogsteigen *mini me* zijn er dan ook verschillende legale hindernissen. Zo is er in de EU een verbod op menselijk klonen en heeft de VN een niet-bindende resolutie die oproept om menselijk klonen tegen te houden. Dit gecombineerd met de technische moeilijkheden - mensen zijn nu eenmaal moeilijk te klonen - zorgt ervoor dat het reproductief klonen van mensen geen directe prioriteit heeft. Toch wordt er volop geëxperimenteerd met het therapeutisch klonen van mensen. Dit is niet alleen gemakkelijker, omdat het dan alleen over cel- en

weefseltypes en organen gaat, maar vaak ook ethischer omdat het een enorme hulp zou kunnen zijn bij transplantaties en stamceltherapie. Toch blijft therapeutisch klonen een technisch huzarenstukje en zal het nog vele jaren duren voordat het een algemeen geaccepteerde methode zal worden.

EEN BLIK OP ONEINDIG

De toekomst van klonen staat niet vast. Verschillende regeltjes, wetten, ethische bedenkingen en wetenschappelijke raadsels zorgen ervoor dat het geen evidentie is om mensen en dieren te klonen. Het kan uiteindelijk zo ver komen dat de technologie op punt staat, maar nergens mag toegepast worden. Alles zal er vanaf hangen wie wat waar kloont. Onder het motto 'Waarom niet?' kunnen wetenschappers veel doen, maar ook de vraag 'Waarom wel?' moet volgens velen beantwoord kunnen worden. Heel de sector is echter enorm snel vooruit aan het gaan. Opvolgen is dus de boodschap en denk misschien zelf al eens na over de ethische kant van het klonen. Zo heb je zelf al een onderbouwde mening voor er iemand komt die de zijne door je strot wilt komen duwen.

Arrogantie of hersenfalen?

tekst door Daphne Lox en Vincence De Gols, illustratie door Daan Van Cauwenberge

Hersenen zijn mysterieuze vetkwabben die vaak een eigen leven leiden. Zo kan je denken dat je grappig bent hoewel niemand lacht, of misschien ga je ervan uit dat jouw examen geweldig is gegaan, maar vertelt je puntenbriefje een heel ander verhaal. Daar bestaat een wetenschappelijke verklaring voor!

ZELFOVERSCHATTING IS GEEN HOAX

We hebben als mens wel vaker de neiging onszelf te overschatten, vooral als we eigenlijk rotslecht zijn in iets. Dit effect heet het Dunning-Krugereffect. In definitievorm: het Dunning-Krugereffect is een psychologisch verschijnsel, waarbij incompetent mensen juist door hun incompetentie het metacognitieve vermogen missen om in te zien dat hun keuzes en conclusies soms verkeerd zijn. Onze definitie: *ge denkt dat ge beter zijt dan de rest, terwijl ge eigenlijk gewoon sukt.*

RARARA, WIE IS BETER DAN DE REST?

Aan de hand van een experiment, wat zeer vooruitstrevend was destijds, gingen David Dunning en Justin Kruger na of hun theorie over de menselijke arrogantie klopte. In de proef lieten ze enkele studenten een toets maken en inschatten wat de resultaten zouden zijn. De resultaten bevestigden de hypothese: studenten die slecht scoorden op de test dachten dat ze het geweldig hadden gedaan. Maar dat is niet het enige wat uit het experiment voortkwam. De proefpersonen die hoge resultaten haalden op de toets, bleken zichzelf veel lager in te schatten. De Britse filosoof Bertrand Russel vatte dit later op een prachtige manier

samen: "In de wereld van vandaag lopen de domkoppen over van zelfverzekerdheid, terwijl de slimmeriken een en al twijfel zijn."

Wij, sceptische Schamperlabbers, wilden graag extra bevestiging. Hiervoor vielen we de bevolking van Gent lastig met drie ietwat absurde vragen. Na elke vraag lieten we hen schatten hoeveel van de tien mensen dezelfde oplossing zouden kiezen of het daarmee eens zouden zijn. De vragen luiden als volgt:

“

In de wereld van vandaag lopen de domkoppen over van zelfverzekerdheid, terwijl de slimmeriken een en al twijfel zijn

1. Voor jou staan twee paddenstoelen en een klein kabouterje. Je hebt verschrikkelijk veel honger en echt trek in een paddenstoel, zonder sterf je misschien van de honger. Eet je een van de twee op, ook al is de kans groot dat je het huis van de kabouter opeet?

2. Je bent op een onbekende planeet en ziet twee aliens die allebei in nood zijn. Je kan er maar eentje redden. Wie red je: de

groene, slangachtige alien of de bruine, katachtige alien?

3. De aarde is verschroeid door de opwarming van de aarde en iedereen leeft voortaan op Mars. Jij mag van vandaag op morgen zelf iemand - eender wie - de absolute macht over deze compleet nieuwe wereld toekennen. Wie kies je?

RESULTATEN LIEGEN NOOIT

Wat blijkt? De resultaten zijn verrassend. Bij de eerste vraag beantwoordde slechts 33.3 procent dat ze de paddenstoel niet zouden opeten, terwijl ze dachten dat er gemiddeld 80 procent 'neen' gingen antwoorden. Schat de gemiddelde mens zich te slim, te geweldig, te bovennatuurlijk in? De volgende vraag bevestigde ons vermoeden: ja, ze schatten zichzelf effectief te hoog in. Amper 17 procent zou de slangachtige alien redden, maar dacht dat 70 procent deze optie zou kiezen. Wat de specifieke reden hiervoor is, wordt duidelijk in het nobelprijswinnende werk van onze geliefde wetenschappertjes: Dunning en Kruger.

ONWETEND EN ONBEKWAAM

Zelfoverschatting is niet zomaar een fenomeen, er bestaat een verklaring

voor. De wetenschappers hebben het met moeilijke woorden over hersengebieden en synapsen en allerlei elektrische impulsen. Vertalen we dit naar niet-wetenschappelijk jargon, komt dit neer op het volgende: je hebt dezelfde bekwaamheid nodig om iets te kunnen als inschatten of je ergens goed in bent. Daaruit volgt ook dat mensen die ergens goed in zijn, zichzelf meer onderschatten. Hoe gekwalificeerder je bent in iets, des te meer inzicht je hebt in je eigen kennen en kunnen. Wanneer je meer ziet wat je tekortkomingen zijn, ga je genuanceerder nadenken.

"The very knowledge and skills necessary to be good at a task are the exact same qualities that a person needs to recognize that they are not good at that task. So if a person lacks those abilities, they remain not only bad at that task, but ignorant to their own inability", stellen Kruger en Dunning.

ERROR 404: SOCIALE CONTROLE

Maar hoe komt het dan dat we in het dagelijkse leven niet merken dat we niet zo bekwaam zijn als we denken? In het alledaagse leven, wanneer je geen vragen over aliens en kabouters moet beantwoorden, compenseren sociale factoren jouw incompetente gedrag. Zo overschatten we onszelf ook meer in situaties waar deze wegvallen. Bij het niet opeten van de paddenstoel wordt gedacht dat dat de juiste morele oplossing is, maar meer dan de helft is het hier niet mee eens. Men creëert zijn eigen sociale factoren om de zelfoverschatting weg te moffelen en men legt morele standaarden op in deze parallele wereld, waarvan men denkt dat iedereen deze zal volgen. Niet dus.

We koppelen dan ook nog even terug naar ons eigen experiment. Hoe breder de vragen, hoe minder mensen zichzelf overschatten tijdens het experiment. Maar hoewel van

alle drie de vragen bij de laatste het minst aantal mensen aangeven dat anderen hun antwoord zouden verkiezen, blijft de inschatting toch hoog. Zo denken twee personen die **Obama** de macht zouden toekennen dat meer dan 50 procent van de respondenten hun keuze zouden volgen. Heel zeker van zijn of haar stuk is de persoon die **Poetin** aan de macht zou zetten.

“

Personen die zichzelf
overschatten,
beseffen dit vaak niet

Die beweert namelijk dat alle personen deze keuze zouden toejuichen. Al bij al zijn we best opgelucht dat de aarde nog niet verschroeid is, en kan de opa van proefpersoon 10 nog rustig in de zetel blijven zitten, voor hij wereldleider op Mars wordt.

WAT KAN JE HIERAAN DOEN?

Personen die zichzelf overschatten, beseffen dit vaak niet. Je kan dan ook best proberen hen tot inzicht te laten komen. Zo zijn er een aantal vragen die je kan beantwoorden, zoals: "Stel ik persoonlijke doelen die ik nooit haal? Begin ik vaak aan iets zonder er genoeg informatie over te hebben? Heb ik het gevoel dat iets goed ging, terwijl de resultaten nietig zijn?"

Elke eerlijke student antwoordt hier ongetwijfeld drie keer 'ja' op en zo kunnen we een diagnose stellen: jij hebt last van zelfoverschatting. Remedie: aanvaarden *da ge sukt* en die taak tegen morgen gewoon verder afmaken.

EEN GROENE SLAGACHTIGE EN EEN BRUINE KATACHTIGE ALIEN

14 EN 15 MEI: All Inclusive - Julian Hetzel

@ Campo

KUNST – **Julian Hetzel** confronteert je met de grens tussen politiek geëngageerde kunst en het uitmelken van menselijk lijden. Specifiek gaat het over het ethische vraagstuk of we geweld en menselijk lijden wel zomaar in beeld mogen brengen. Hij doet dit aan de hand van een performance en een tijdelijke tentoonstelling. Een hele boterham, maar geen onbelangrijke!

16 MEI: One Shot Cinema // Piercing

@ De Sphinx

FILM – Verloren parels krijgen nieuw leven. Elke maand krijg je de kans een nooit uitgebrachte film te gaan bekijken in Sphinx Cinema. In mei kan je proeven van een groots ethisch dilemma. Een vader heeft de onweerstaanbare drang zijn dochtertje te steken met een ijspriet. Om zijn dochter te sparen van de dood gaat het hoofdpersonage op zoek naar een ander doelwit. Een film om nadien ongetwijfeld nog uren te bediscussiëren!

26 MEI: Côté Jardin

@ De Bijloke

MUZIEK – Verkiezingszondag. Ruil de gezellige kieshokjes na het stemmen in voor een prachtige zondag vol eten, drinken en live (klassieke) muziek. Dat allemaal in de tuin van De Bijloke. Het concept is simpel: je kiest een stukje gras uit, je haalt je picknickmand boven of koopt ter plaatse wat voedsel en laat je oren verwennen met de mooiste muziek.

29 MEI TOT 2 JUNI: Food Truck Festival Gent

@ Korenmarkt

ETEN – De lekkerste blokpauses neem je in het gezelschap van exotisch eten! Vijf dagen lang kan je je examenstress wegeten op het Barrio Cantina Food Truck Festival op onze Gentse Korenmarkt. Nog niet voldoende getroost door de wereld op je bord? Tijdens het festival kan je ook genieten van wat funky achtergrondmuziek. Wees verzekerd: dit wordt je beste galgenmaal ooit.

Pieter-Jan Frees is een 19-jarige student aan de Faculteit Politieke en Sociale Wetenschappen.
Wil jij jouw gedicht ook in Schamper? Stuur een mailtje naar cultuur@schamper.be!

tekst door Pieter-Jan Frees, illustratie door Daphne Lox

Bange Spiegelman

Hou hem voor me als een spiegel

Hou hem dichter tot mijn spiegelbeelden botsen

Botsen botsende klanken botsen als grote rotsen waartussen medeklinkers klotsen

Als golven die kotsen over de rotskust

De rotkunst:

woorden smeden stalen zwaarden

Een pen sterker dan een zwaard van staal

Maar krabbelt enkel

Niet als een rapier

Een rapier die zijn woorden spietst met snijdende tong

Versierd vereerd doorspeert en dan weer onteerd terugkeert

En trek hem dan weer weg

Zodat ik mezelf zie

Mij mezelf aankijkend door grote verwaasde ogen

Die niet weten wie ze zien

Wat ze moeten zien

Een domme jongen zonder doel

Nooit begonnen onbegonnen

Pas verzonnen

Spiegel spiegel maak mijn ogen diamant

Geen bloedbruin koper uit apenland

Mijn haar gesponnen in plaats van zand

O hoe de zorg en angst hem overmant

Onbemand varend over land sleept hij
zijn zeil door zand

Dat schuurt, snijdt en bijt met zorgen

Maar zorgen

Ik moet doorgaan

Tot mijn zeil scheurt en ik zal ondergaan

Land stroomt binnen

Maar ik zink in eigen bodem

Zorgen zijn voor morgen

en vergeten dat ik stil kan staan

Bange spiegelman

PASSIE VOOR FILM

Werk Ohne Autor

van Florian Henckel von Donnersmarck

Studio Skoop

5 CINEMA'S + FILMCAFÉ

Auteurs- en wereldfilms in de beste omstandigheden

Digitale cinema in een uniek kader

En een vree wijs café met 'coole' drank en muziek

EÉN VAN DE ZOTTEN

foto's door Nicky Vandeghinste

tekst door Sixtine Bérard

BESPIEGELINGEN VAN CHOKRI BEN CHIKHA

Chokri Ben Chikha spreekt zoals een acteur zou spelen: innemend, met stiltes en gebaren, zwierend tussen woorden die engagement vertalen. Tussen het onderzoeken, creëren, doceren en schrijven door, was hij te vinden in het Geuzenhuis om te spreken over een thema dat steeds luider wordt: (de)kolonisatie. Maar net zoals dekolonisatie niet enkel draait rond standbeelden van Leopold II, rakelde Ben Chikha veel thema's op, met als (revolutionaire) rode draad de *zoo humain*.

GESCHIEDENIS, MAAR WÉLKE?

Chokri ben Chikha vroeg aan de aanwezigen hoeveel Congolezen gestorven waren onder het Belgisch kolonialisme, een beetje als wanneer een prof een vraag stelt aan eerstejaars: iedereen denkt na, kijkt naar zijn voeten maar een antwoord is ver te zoeken. De historische consensus richt zich momenteel op 10 miljoen gestorven Congolezen. Voor de niet-wiskundig aangelegde types onder ons, een heldere vergelijking: op 1 januari 2019 had België een dikke 11 miljoen inwoners. 10 miljoen: harde, maar voor velen waarschijnlijk onbekende cijfers.

"Ik heb leerkrachten gehad die me niet vertelden over die 10 miljoen. Waar we wel van hoorden was dat België het zeer goed gedaan had in Congo", zegt Ben Chikha. Het wringt, maar het klinkt waarschijnlijk herkenbaar. "Een van de resultaten van de waarheidscommissie was een advies van de overheid dat kolonisatie leerstof zou moeten zijn van lagere school, middelbare school en verder", vertelt Ben Chikha. De waarheidscommissie, een van de projecten van Ben Chikha, was realiteit met wolkjes fictie: een comité van kunstenaars, wetenschappers en historici onderzochten het tentoonstellen van mensen op de wereldexpo's

uit het verleden. Hij richtte daarmee ook de spotlight op de volgende kwestie: is het fenomeen van de *Zoo Humain* en het mechanisme van stereotiepe beeldvorming dat ermee gepaard gaat nog altijd actueel? "Is de *Zoo Humain* binnengedrongen in onze dagelijkse realiteit?"

Ben Chikha studeerde geschiedenis

“

De historische consensus richt zich momenteel op 10 miljoen gestorven Congolezen. Een heldere vergelijking: op 1 januari 2019 had België een dikke 11 miljoen inwoners

aan de UGent, een studie waarvan hij zegt dat ze "de basis van alles is." En toch, zelfs als geschiedenisstudent aan onze alma mater, leerde hij pas laat over de zogenaamde *Zoo Humain*, een concept dat nochtans een van de pijlers vormt van zijn huidig onderzoek. Ben Chikha schreef het boek *Zoo Humain, de blijde terugkeer van de barbaar* en stichtte een performancegroep, genaamd 'Action Zoo Humain', op. Bij het lezen van de

Wikipedia-pagina over Chokri Ben Chikha verschijnt de term 'Zoo Humain' zo veelvuldig dat je geen theaterwetenschapper hoeft te zijn om te beseffen dat het een van de leidmotieven is in zijn werk. Toch is de term wat vaag, misschien vraag je je nu ook af waar die term toch op slaat. En door wat je nu misschien doet - denken - vervul je tevens één van zijn wensen. Jawel.

Want dat denken, die verwarring, komt vaak naar voren bij Ben Chikha's werk. Op de opmerking dat hij mensen verwart, reageerde hij: "Ik hoop altijd van harte dat dat niet een soort postmodernistische verwarring is waar *niets* en *alles* waar is, maar dat ik mensen, en ook mezelf, aan het denken zet." 'Zoo Humain' is dan misschien begrip zonder directe beelden: het zet je aan het denken. Wat het betekent is hopelijk eveneens te triest om het je effectief in te beelden. De geschiedenis van de *Zoo Humain* is een geschiedenis die in de antithese van ons collectief geheugen ligt. Bevlogen schetst Ben Chikha hoe een mens de ander werd, tot de ander geen mens meer was.

Wat begon bij een ranzig idee van Carl Haegenbeck, een zoodirecteur, die naast dieren uit Lapland ook de meegereisde inwoners (de 'Samen') laat overkomen naar zijn zoo, kent een

naklank die zelfs het progressieve Gent van 1913 trof. In dat jaar werd Vooruit gebouwd (in een algemene drang naar menswaardigheid), en werd er in Gent ook een wereldtentoonstelling gehouden. Daar werden 150 Senegalezen tentoongesteld die "Senegalees moesten wezen", zoals Ben Chikha het verwoordt. Net zoals de 'Samen' van Haegenbeck werden bekeken door de bezoekers, was de Gentse wereldtentoonstelling de vertaling van *Zoo Humain*. Men praat erover in Gent. Zelfs **Cyriel Buysse**, een negentiende-eeuwse sociaal geëngageerde schrijver, zei over de Senegalezen in Gent dat ze "een mengselproduct van mensen en barbaren" waren.

Je zou je kunnen afvragen: stuit dekoloniseren op weerstand omdat de mens zichzelf nu eenmaal niet al te graag in vraag stelt? Hoewel het nu onverklaarbaar lijkt dat een mens ontmenselijkt wordt op zo een manier, verklaart Chokri Ben Chikha de *Zoo Humain* aan de hand van vier menselijke drangen: de drang naar definiëring van onze identiteit, de drang naar entertainment, de drang naar authenticiteit en drang naar voyeurisme. Hij haalt het voorbeeld van reality-tv aan (hoe zelfs *Temptation Island* in intellectuele analyses kan voorkomen). Hij spreekt over het "spectaculariseren van het verschil", de drang naar entertainment. Hoe vaak zeggen mensen niet dat ze naar *Temptation Island* kijken omdat het deugd doet niet te hoeven nadenken. Voyeurisme, want buiten je televisiebuis kun je andermans reacties waarschijnlijk niet volgen via webcams. Het definiëren van je identiteit, de mens categoriseert.

MAG KUNST ALLES, OF MOET ZE IETS?

Theodor Adorno zei ooit "kunst is nuttig door haar nutteloosheid". Een leuze die in de huidige tijdsgeest belangrijke vragen stelt, want in tijden waar

alles snel, efficiënt en productief moet gebeuren, waar je al moet denken aan je werkloosheidsuitkering als je naar een kunstschool gaat (om in eufemismen te spreken), rijst de vraag of kunst de laatste der Galliërs is om te ontsnappen aan de razende drang naar *instant* nut. Wat is de verantwoordelijkheid van kunst? Mag ze alles of moet ze ook iets?

"Je moet kijken naar de context, en de context roept nu om verandering", zegt Ben Chikha. "En ik vind dat kunstenaars en academici daar moeten aan beantwoorden. **Greta (Thunberg, red.)**

zegt over het klimaat dat we al te laat zijn, maar ik denk dat we op sociaal vlak voor een aantal zaken ook te laat zijn. Ik vind ook, als je subsidies krijgt, de belastingbetaler betaalt, de gemeenschap betaalt, dan kun je je niet gaan opsluiten en zeggen: 'ik trek het me niet aan.'"

Dat Chokri Ben Chikha het zich wél aantrekt is duidelijk doorheen zijn werk. Maar voelt hij zich verplicht er iets over te zeggen? Wil hij nog wel geëngageerde stukken maken over discriminatie, kolonisatie, racisme? Of sluit hij zich aan bij een Afro-Amerikaanse

wetenschapster: “ask me about rocket science”, schreef ze toen ze alleen nog maar werd gevraagd om te spreken over racisme en niet over wetenschap. “Dat is waar”, zegt hij, “ik ben hier ook uitgenodigd om iets te zeggen over dekoloniseren... Maar ik probeer het wel naar mijn hand te zetten, en spreken over mijn projecten, kunstwerken ... Je hebt natuurlijk een vorm van specialisatie. En pas op, er zijn mensen met een migratie-achtergrond die daar niets over willen weten of zeggen. Zo heb je er ook.”

Wie niet of wel iets mag zeggen over (de)kolonisatie, is een heikel punt. Niet voor niets zijn vele evenementen rond dekolonisatie tenslotte debatten. **Audre Lorde** schreef “The master's tools will never dismantle the master's house.” De interpretatie van deze zin ligt vrij, maar ze kan gelezen worden als “Heb je het recht als witte Belg iets te zeggen over kolonisatie?” Ben Chikha ziet het

zachter: “Mensen met een migratie-achtergrond zitten in de minderheid. Dat is de reële situatie. De meerderheid van de Vlamingen is blank. Dus we moeten er samen uit - het is een beetje zoals vrouwenrechten - de steun van mannen is daarin echt nodig. Toen ik de waarheidscommissie maakte, zeiden sommige mensen tegen mij ‘natuurlijk doe jij dat, omdat je van een vreemde origine bent’, maar nee, dat is het niet. Dat probleem na de *Zoo Humain* is niet alleen maar het probleem van de minderheid - het gaat over de waarden die je hebt als samenleving. Dus als blanken daar een goede voorstelling over kunnen maken, dan heb ik daar geen probleem mee.”

REVOLUTIE

De urgentie van de kunstenaar, woorden die uitgesproken worden op vernissages, tussen het klinken van

champagne en staren naar kunst, maar ook woorden die Ben Chikha voelt, omdat hij dagelijks geconfronteerd wordt met pijnlijke zaken.

“Ik denk echt in termen van revolutie, er moet een omwenteling komen. Op een bepaald moment heb je een aantal zotten die beginnen op de tafel te slaan en zeggen dat ‘er een omwenteling moet komen, nu!’ En als je die zotten niet hebt, dan heb je geen debat, geen discussie, geen beweging. En ik geloof niet in ‘eerst discussiëren en dan een beweging’. Neen, dat vind ik niet interessant. Het omgekeerde. Je moet eerst die paar zotten hebben.” Zelf vind Ben Chikha zichzelf “niet zot genoeg”. Maar de doorsnee mens die leest en hoort wat hij teweegbracht en op poten zette, zou onder de indruk zijn en zeggen “zotjes!” Al lachend zegt een zot de waarheid.

High Life

EEN GEMISTE KANS

door Nathan Laroy

*High Life is de eerste poging van regisseuse **Clair Denis** tot psychological sci-fi met steracteurs als **Robert Pattinson**, **Juliette Binoche** en opkomend talent **Mia Goth**. Een vader tracht met zijn dochter te overleven in een ruimteschip nadat verscheidene tragische gebeurtenissen de levens van de andere bemanningsleden opgeëist hebben. Het is een premisse waar vele filmmakers wel hun tanden in zouden willen zetten. En zeker met talent als Pattinson en Binoche had dit de volgende kunnen zijn. Jammer, maar helaas; het heeft niet mogen zijn.*

De film begint minimalistisch. We maken kennis met het hoofdpersonage, de vader, **Monte** (Pattinson) en diens dagelijkse sleur. We kunnen afleiden dat het schip waarop hij overleeft technisch geradbraakt is, dat reeds veel dagen verstreken zijn en dat hij zich in een erg eenzame situatie bevindt. Maar hij geeft het niet op, want hij moet voor zijn dochter zorgen. De *life support systems* zijn nog operationeel, en dus zet hij zijn melancholische tred verder. Gedurende het eerste kwartier vertrouwt Denis haar publiek om puzzelstukken zelf samen te zetten. Door het tentoonspreiden van cinematografisch vernuft lijkt ze de kijker te willen verwennen met een intellectuele uitdaging die niet bang is de artistieke, metaforische route op te gaan.

Hoewel ze die indruk geeft gedurende de eerste minuten van de film, komt daar vaak een bruusk intermezzo op van onnodig directe plotverduidelijking door personages die hun bestaan ver voorbijgestreefd zijn. Denis heeft een non-lineaire vertelstijl, maar daar vertrouwt ze haar publiek niet altijd en laat plotsklaps de volledige intentie van de ruimtereis vallen - weg mysterie, weg dubio. Vanaf dat punt voelt de film wat krakkemikkig aan. De dialogen voelen te vaak oppervlakkig aan en lijken last te hebben van 'artistieke vaagheid'. Het gehele plot in feite. De film deinst er niet voor terug visueel bruut te zijn qua naakt- en dierlijkheid, maar verliest de controle over zijn eigen metafoor. Veel bemanningsleden zouden een rijke voedingsbodem kunnen bieden voor het plot, maar ook daar valt de film vlak op zijn gezicht, alsof de film niet weet hoe deze backstories deftig te integreren. Als kijker heb je ergens wel het gevoel te begrijpen wat er bedoeld wordt met alle vermeende diepere lagen, maar toch blijf je zitten met een wrang gevoel in de borst. Daarbovenop is het verhaal soms ook gewoon saai.

De film lijkt zelf niet goed te weten wat hij is. Volgens bepaalde bronnen zou het gaan over seksualiteit, maar daar is geen zekerheid over. Het plot twijfelt tussen seksuele melancholie en psychologische isolatiegekte. Het grenst aan een artistiek vacuüm, en door zijn mindere uitvoering vervalt

het voor mijn part daarin. Er is een verschil tussen onzekerheid en metaforische gelaagdheid enerzijds, en narratieve onkunde aangelengd met een kunstige waasvlek anderzijds. De acteerpresetaties zijn opmerkelijk, maar kunnen het geheel niet redden. Een solide 'meh', inclusief schouderophaling.

“

De film verliest de controle over zijn eigen metafoor.

Detective Pikachu steekt de oké in

POKÉMON

DIK OKÉ ZELFS

Na iets meer dan 20 jaar komt de eerste real life-film van Pokémon, met Pikachu in de hoofdrol, in de zalen. Is hij de moeite waard, of faalt hij zoals de meeste speladaptatiefilms voor hem? **door Timme Craeye**

In tumultueuze tijden van polarisering, zijn het de dingen die ons binden die een maatschappij in stand houden. En toevallig of niet heeft de figuurlijke lijm van de millennialgeneratie net een film uitgebracht. Pokémon Detective Pikachu is de eerste *live action*-film uit de franchise die al sinds 1996 meegaat, maar slaagt die erin om de fundamenteën van onze samenleving staande te houden? Pikachu, *let's have a peek at you*.

Al heel snel wordt duidelijk dat de Pokémon zelf de sterren van de film zijn. Het is dan ook een vrij magische belevenis om de dieren die al twintig jaar lang niet meer dan 2D-tekeningen zijn levensecht op het grote doek te zien ronddwalen. Het is duidelijk dat er heel wat werk werd gestoken in de modellen en dat ze met oog voor detail zijn ontwikkeld. In combinatie met typische maniërismen (Psyduck met hoofdpijn, een verveelde Pangoro) zorgt dit ervoor dat de Pokémon vol persoonlijkheid zitten.

Door de nadruk op de dieren zelf, lijkt het soms wel of de menselijke karakters naar de achtergrond verdwijnen. Dat komt deels ook door de acteerprestaties van die karakters. Die zijn zeker niet slecht te noemen, maar ook niet Oscarwaardig. **Ryan Reynolds** draagt de film qua acteerwerk met zijn aandoenlijke en grappige portrettering (maar ook hij speelt een Pokémon voor 99% van de film).

Het plot kan een grote verklaring bieden voor deze trend, in het feit dat hij nogal dun is. Tim Goodman (gespeeld door **Justice Smith**) gaat op zoek naar zijn vermiste vader samen met diens Pikachu met wie hij vreemd genoeg kan praten. Het is een eenvoudig detectiveverhaal met een klinkklare antagonist en een einde dat alles mooi samenbrengt. Meer centraal staat de boodschap van het belang van vriendschap en familie, die altijd al gepredikt werd in de wereld van Pokémon. En daar slaagt de

film dan weer wel in tijdens enkele emotionele scènes die hun effect op de kijker niet missen.

Nostalgie zal de doorslaggevende factor zijn waarom velen deze film zullen bekijken. De makers hebben er dan ook voor gezorgd om genoeg Squirtles, Charmanders en Bulbasaur te tonen, met een occasionele Mewtwo in de mix. Toch is de film geen nostalgische *cash grab*. Er is een mooie balans tussen representatie van oude favorieten en Pokémon

die niet tot de originele 151 soorten behoren. Zowel voor fans van het eerste uur als liefhebbers van jongere leeftijd is Detective Pikachu dus de moeite waard.

Pokémon Detective Pikachu is een effectieve eerste *live action*-film voor de franchise. De *real life*-Pokémon zijn een streling voor het oog en zitten vol

persoonlijkheid. Het plot mag dan wat dun en voorspelbaar zijn, maar dankzij effectieve emotionele scènes en Ryan Reynolds is de film zeker de moeite waard. Zowel voor nostalgici als Pokémonnovicen is de film een grappig, emotioneel en entertainend stukje cinema.

“

Het is duidelijk dat er heel wat werk werd gestoken in de modellen en dat ze met oog voor detail zijn ontwikkeld

LIEGENDE REPORTER

Voldemort did nothing wrong

door Dries Blonck

Onlangs ontstond er online heel wat ophef rond opmerkingen van de Britse auteur J.K. Rowling. Zij durfde het aan te stellen dat lezers van haar populaire Harry Potter-reeks in haar ogen vaak te hard zijn voor de antagonist, Voldemort.

Rowling geeft zelf ook toe dat de Heer van het Duister niet bepaald een goed imago heeft. "Hij heeft zich bij het grote publiek wellicht niet zo populair gemaakt met een aantal eerder controversiële standpunten," zegt ze, "maar ik had gehoopt dat wat meer lezers toch iets verder zouden kijken dan hun neus lang is. Dat was natuurlijk de boodschap die ik met **Voldemorts** gezichtsbouw mee wou geven."

In een reeks tweets deelde de schrijfster mee dat velen in haar ogen nogal snel voorbijgaan aan alle positieve zaken die Hij Die Niet Genoemd Mag Worden verwezenlijkt heeft. Ze vermoedt zelfs dat er in sommige gevallen sprake is van kwade wil: "Het lijkt wel alsof sommige mensen het niet willen zien!" Vervolgens fulmineert ze tegen "de literairen in linkse salons" (*sic*), die: "Zich zoveel beter voelen dan het gewone volk. Ze trekken zomaar conclusies uit wat ik in mijn boeken schrijf,

hoe durven ze? Alsof in hun ogen het plebs zelf geen boek kan interpreteren."

Toen enkele onbeschofte twitteraars het waagden zich sceptisch op te stellen tegenover deze beweringen van de *leading lady* van de Engelstalige literatuur, voelde zij zich gedwongen enkele minuten van haar kostbare tijd uit te trekken om dit gespuis van weerwoord te dienen. Rowling reageerde met een opsomming van alle goede daden die Voldemort, die ze terloops een 'onbezongen held' noemde, die de wereld al die tijd schromelijk over het hoofd zag. Zo lijkt iedereen zomaar te vergeten dat *The Artist Formerly Known As Tom Riddle* tijdens zijn korte, maar krachtige regeerperiode iedere tovenaars voorzag van een transportmiddel, de Volksbezem genaamd. Daarnaast voorzag hij ook de Dementors, voorheen een maatschappelijk kwetsbare groep, van meer jobkansen.

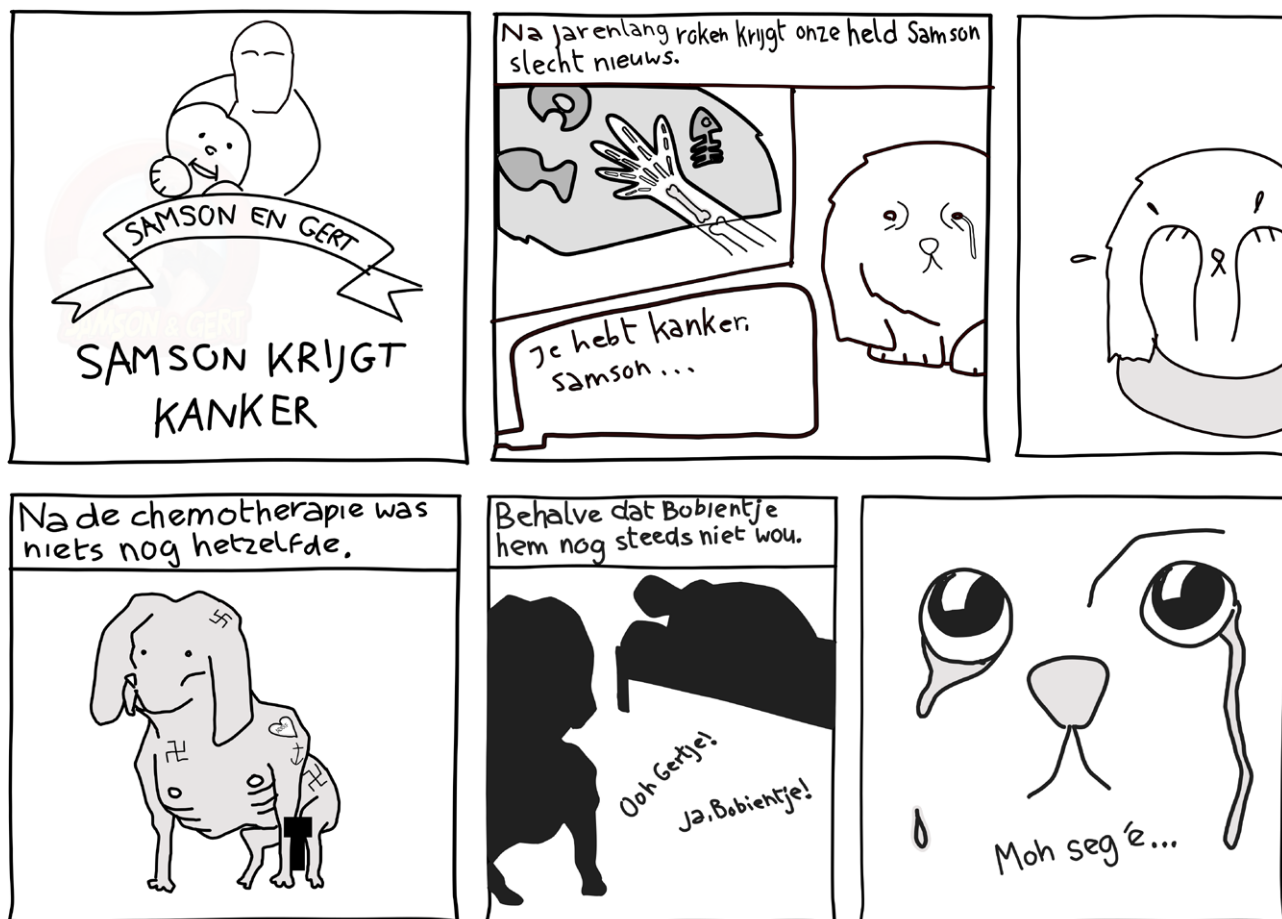
Daar houdt het volgens de auteur echter niet op. "Velen negeren gewoonweg het feit dat hij bij het afsluiten van de vorige oorlog helemaal uitgeperst is door die charlatan van een Perkamentus en de zijnen. Trouwens, hoe lang is men van plan om te verzwijgen dat zijn daden noodzakelijk waren om het oprukkende communistische gedachtegoed binnen de tovenaars-gemeenschap een halt toe te roepen?"

Ze hekelt ook dat niemand rekening lijkt te houden met de lastige jeugd van de Erfgenaam van Zwadderich. "De obsessie van die arme jongen met bloedzuiverheid komt uiteraard voort uit het ontbreken daarvan bij zijn eigen vader. Proberen jullie (de critici, *red.*) het maar eens, opgroeien in een niet-Arisch nest als identitaire volkerenmoordenaar in spe."

Ten slotte zegt Rowling het er moeilijk mee te hebben dat Voldemort door velen onder de Zweinsteinexpress wordt gegoooid als het op daden van zijn medestanders aankomt. "Men gaat er zomaar van uit dat hij schuldig is, gewoon omdat hij het bevel ertoe gaf. Dat is absurd, hij wist vermoedelijk niet af van de vele wantoestanden."

"Oh ja, en hij was zwart. En lesbisch. En Joods."

De liegende stagiair

Zwartepietendiscussie begint dit jaar vanaf eind mei

door Emilie Devreese

De zomer is nog niet van start gegaan, maar sommigen onder ons verlangen stiekem al weer naar de knusse herfstperiode en kunnen amper wachten om zich weer te omringen met *fleece* dekentjes, warme chocomelk en natuurlijk prachtige, jarenoude familietradities zoals de zwartepietendiscussie. Voor deze mensen hebben wij goed nieuws, want de zwartepietendiscussie zal dit jaar al vanaf eind mei van start gaan. Tot nu toe wakkert het debat telkens pas aan wanneer het net te laat is: namelijk rond eind oktober, wanneer de Sint alweer onderweg is met zijn stoomboot vanuit

Spanje. Onmiddellijk na zes december verliest het onderwerp zijn relevantie en wordt het weer een jaar opgeborgen, waardoor de Sint ook hierna geen druk ondervindt om ook werkelijk iets te doen met alle kritiek. Door de discussie nu alvast leven in te blazen, hoopt men dat de Sint genoeg maatschappelijke druk ondervindt om zijn bedrijf nog voor zijn vertrek uit Spanje aan te passen aan de wensen van de huidige maatschappij. Op deze manier hoeft er tijdens de Sinterklaasperiode zelf geen discussie meer gevoerd te worden en blijft het feest leuk voor de kinderen. Toch

heeft u niet te vrezen voor weken vol verbeterde strijd middenin uw zomervakantie: de zwartepietendiscussie kan ook een gezellig familiegebeuren zijn. Zo organiseert de stad Gent gedurende de hele maand mei en juni in de Blaarmeersen 'PietBar', een gezellige zomerbar waar onder het drinken van een cocktail voluit gekeuveld kan worden over dit heikelijke onderwerp. Uren aan gespreksstof onder de warme zomeravondzon verzekerd!

Laat onze stem horen
word.stuver.be

**DE STUDENT
MAAKT DE
UGENT**

